

માદશાહી

ગા

ય

ન

મ

ગા

પ્રકાશક: — જાગડી મહામુદ એન્ડ મહામદભાઈ

— બુક્સેલર એન્ડ પબ્લીશર્સ —

— મુદ્રા: ગાંધી ગ્રામ, ગાંધી —

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગાંધી કોર્પોરેશન વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૫૦૮૬ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ બાદશાહી

વિષય ૬-૨-૧૨

બોલતી ફોનોગ્રાફ

—: ઉર્ફે :—

બાદશાહી ગાયનમાળા

ભાગ ૧, થી ૨૪

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર:

ડાંગદી મહમુદ એન્ડ મહમદભાઈ

બુકસેલર એન્ડ પબ્લીશર.

૬૦ સ્ટેશનરોડ, અલાયાની વાડી સામે-મુરત.

આવૃત્તિ ૧ લી.

સને ૧૯૨૬.

મુરત-બરાનપુરી ભાગળ, બાણવાળી પોળમાં આવેલા

શ્રી 'અનાવિલ ખંધુ' પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં

ગોાવન્દજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

કૌમત ૧૨ આના.

સંત મંડળ માટે ભજનની બુકો

ૐ તૈયાર છે ? ૐ

સંત સમાજ ભજનાવળી કી. ૧-૦-૦

ભજન ભંડાર. કી. ૦-૮-૦

ભજન સાગર. કી. ૦-૮-૦

પારસમાળી ભજન સંગ્રહ. કી. ૦-૮-૦

ઉપર મુજબ ચાર નામવાલી ભજનની બુકો તદ્દન નવીન છપાઈ બહાર પડી છે. આ બુકોની અંદર સંત મંડળમાં ગવાતાં પ્રખ્યાત ભજન, આરતી, થાળ, ધોળ, ઇશ્વરસ્તુતી તથા એકતાળી ભજન અને અમ-દાવાદ, મુંબાઈ તથા ડાકોરની બેઠકનાં પ્રખ્યાત ચએલાં મહાન જકતોનાં જોષ્ઠવનાં ઉભાં ભજનોનો અમુલ્ય સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે. માટે દરેક સંત મંડળના ગ્રાહકોને ખરીદ કરવા ભલામણ કરીએ છીએ.

કીંમત **મૂલ** આના.

કાગદી મહમુદ એન્ડ મહમદભાઈ બુકસેલર.

૬૦ અલાયાની વાડી સામે-સુરત.

બોલતી ફોનોગ્રાફ ❀

—* ઉર્ફે *—

❀ આદર્શાદી ગાયનમાળા.

સંસાર સાગર—

હું તો નાળુક તખીયતવાળી, મારી તખીયતને સાચવજો,
મારા મિલજને સંભાળી, મારી તખીયતને સાચવજો.
મમ્માની માનીતી હું છું, પપ્પાને બહુ પ્યારી,
વાત કરે કોઈ ગુસ્સે થઈ તો, ધડકે છાતી મારી.
ઉઠી સવારે આઠ વાગતાં, તરતજ ચા પીનારી,
ઘેટ થાય તો જો મીનીટ એક તો, તખીયત બચે મારી.

સંસાર સાગર—

ધરને સંભાળી રાખતાં, વાડી જતી રહી;
લટકાળીને લોભાવતાં, લાડી જતી રહી.
સીધી સડક જતો હતો, ત્યાં યાંભલો નડ્યો,
મોટર અમારા પ્રેમની, આડી જતી રહી.
જાણું હતું ઠાઠર ઉપર, પથુ ભાન ના રહ્યું,
એ મોહમાં માણીમની, ખાડી જતી રહી.

અંસાર સાગર—

જ્યાની રાતે રીઆઈ બેઠા, મનાવા ગઈ તો કહે કે ઉંડું;
પૂછ્યું મેં છે કાંઈ ગુન્હા અમારો, કહાને કઈ તો કહે કે ઉંડું.
જીવાળ ડોહર ગુંથાને લાવી. પૂછ્યું કે બેમાં ગમે શું તમને ?
નયન નચાવી જરાક હાંસી કરી મેં, ત્યાં તો કહે ઉંડું.
હું જે તોફાની ને એ હઠીલા, નમ્યું ન બેમાં એકેય આપે;
હૃદય કંઈ કે કલહ તણ ઘો, હઠીલી જીભે કહ્યું કે ઉંડું.
મને રઠાવી રડયા હતા એ, હસ્યા હસાવ્યા વિના સિધાવ્યા;
પછી મેં કાગળ લખ્યો સમાનો, જવાબમાં એ લખે કે ઉંડું.

અંસાર સાગર—

નોનસેન્સ, એક ડગલું કેમ લરાય ?

આ ટેન્ડર પગ લચકાય,

મુવા ચોક્કસને શું થાય ?

સ્કુલટાઇમ તો થયો છે જોવર,

મોટર નવ ટેખાય.

મેકટીસ વીણ કેમ ચલાય ? નહીં એટીકેટ અચવાય;

અમ્મિલા તો લાવી નથી, આ તરફે કેમ રહેવાય ?

સ્પેકટીકલ્સ ભુલી આવી બેર છું, રસ્તો નવ ટેખાય;

હજી સુધી રમી નથી આવ્યો, પુસ્તક કેમ ઉંચકાય ?

હવેથી ભણવા નહીં અવાય.

સંસાર સાગર—

અમારો બંગલો સાગરને કાંઠડે, એકલકાં કેમ કરી રહીએ ?
સ્ત્રીમલા ને કેશમીર છેટા રહ્યાં,

કહો હયા ખાવાને ક્યાં જઈએ ?

માથેરાન દેવલાલી બેવાં ગમે નહીં,

ચાર પાંચ સીઝન રહી થાકી ગઈ;

મોટરમાં બેસવા જમતા નથી હવે ક્યારે એરાખ્તેન લઈએ ?
એવણ અમારી સાથે આવે તો, લાંડન અમેરીકા જઈએ !

નુંસાર સાગર—

છે કર્મકથા મમ ન્યારીરે, હું તો ના પરણી ના કુંવારી,
છું કુલીન કુટુંબની નારી રે, બર દુનીયામાં દુઃખીયારી.
રસિક પંખીણી રાજહંસી, સંસાર સરોવર રમતી;
હંસ બની કે.છ કાગ આવ્યો, મને છેતરી મુકી ભમતી.
પરણીને જ્યાં બની પનોતી, યુવતિ બની મટી બાળા,
સોભાગ્ય ગયાં, વિધિ વેરી થયા, મારે કરમે આવ્યા કાળા.
તન સગાયાં, પણ મન નહીં સગાયાં, લાલચ ગઈ લલચાવી;
કોઈ વિલાસીએ સપડાવી, મને વનવનકામાં રખડાવી.
ખાલી સુધાની બતાવી ગયો, નર નટબટ વિષ પીવરાવી;
વેશ્યાને ઘર વાસ વસાવા, નિર્લંબજ બાળ બિછાવી.
હસવા ગઈ દુનીયાને, હાથે કરી મેં હાંસી કરાવી;
એને કહું ? ક્યાં બઉં ? મને ગયું છેકજ લાન લુલાવી.

સિરાળુદોલા—

પુછો કોઈ પરવાનાને !

સમા પર બળી મરવાને, અધીરા થતા એ શાને ?

ન જાણે કોઈ એમાં મજા શું દીવાનાને.

દીપકમાં જળકી રહ્યો, અજળ પ્રેમનો રંજ;

સુંદરતાના શોખમાં સગળી મરે પતંગ.

સિરાળુદોલા—

એ ગઈ છતાં એની છળી આવે નજરમાં,

આંખો ગજબ જાડુ ભરી ખુંચી છગરમાં.

દેખાવમાં લોળી છતાં જાડુ ભરી એ,

રાખે હજારો તીર કાતીલ વાંકી ભમરમાં.

ગાલો મહાં લાખો ગુલોની લાલ્લી છુપાવી,

ઉભી'તી નજાકત ભરી એ રશ્કકમર ત્યાં.

પરવા ન તાજે તખ્તની એ નાજો અઢાપર,

વણમુલ વેચાયા અમે માથુકના કરમાં.

સિરાળુદોલા—

મધરાતડી પીતી ગઈ પણ આંખડી હજી ના મળી,

કુરેનજર થઈ આકળો દીલબર વિના બે બાકળી.

રશ્કે કમરની રોશનીથી રોશની આંખી થઈ;

એ રોશનીને શું કઈ દીલ રોશની ના જળહળી.

ક્યાં મુઘો કરવી સખર દીલદારને કે ના કદર,

એ સખરમાં ને સખરમાં દીલદાર થઈ ગઈ દુખળી

મિરાબુદ્દૌલા— (સાખી)

જેવી કરે જે કરણી, તેવી તરત ફળે છે,
બદલો ખુરા બલારો, અહીંનો અહીં મળે છે.
હંચે ચડે છે ત્યારે, સહુને જે તુચ્છ ગણતા,
પટકાય જ્યારે નીચે, ત્યારે સમજ પડે છે.
હસતાઓને રડાવે, રોતા ઉપર હસે જે,
રોનાર તેને કોઈ, આખર નહીં રહે છે.
આખ્યા વિના ન મળશે, વાળ્યા વિના ન ફળશે,
ઈન્સાફ એજ કુદરત, અહીંનો અહીં કરે છે.

૨૧' કવાટ—

જુઓ સ્વામી રામનાં કર્મો કેવાં દુનીઆમાં ઠર્યાં છે.
ધરો ધર્મ હૈયે તમે પ્રભુ રામનો,
સાર સંસારનો વડીલની સેવામાં છે.
સમજે સપુત એ સાચો બીજો રામ છે.
શ્રવણની ભક્તિ કેવી હતી બીખની પણ તેવી.
કર્મ અમર પુત્રો પીતૃ ભક્તિથી ઠર્યાં છે.

૨૧' કવાટ—

દુખી કે દરદીઓ કોઈ, બૂલેલા માર્ગવાળાને,
વીસામો આપવા ધરની, ઉઘાડી રાખજો બારી.
ગરીબની દાદ સાંભળવા, અવરના દુઃખને દળવા,
તમારા કર્ણ નેત્રોની, ઉઘાડી રાખજો બારી.

અતી ઉબસ કરનારા, તીમીરનો નાથ કરનારા,
કિરણને આવવા સાડ, ઉઘાડી રાખજો ખારી.
થયેલાં દુષ્ટ કર્મોનાં, છુટા જ'જીરથી થાવા,
જરા સત્કર્મની ન્હાની, ઉઘાડી રાખજો ખારી.

શાલિવાહન—

અમર કામ જે કરે જગતમાં, તે નર અમર ગણાય,
જગ કલ્યાણે જીવન વીતાવે, યુગ યુગ એ પૂજાય;
મનુષ્યમાં તે જન દેવ મનાય.

આત્મ ત્યાગના ઉજવળ વૃત્તના, ઘર ઘર ગીત ગવાય.

જેમ પુષ્પ ખરી કરમાય,
પણ વાસ વિમળ રહી જાય.

કીર્તિવાસના કીર્તિવંતની અખિલ જગે ફેલાય.

શાલિવાહન—

હાયરે મુવા મધુકરની ખીક છે અપારરે,
કુલડાં થોડાં ચુટયાં મેં સોહામણાં.
ગુણીમણ શુભાખ તોય કાંટા ભરેલો,
મોતરે તો માનમાં મરે છે;

અંપાની વાસ તો સહેજે સહેવાય ના,
કેવડામાં કાંટાનો મારરે—ફૂલડાં.

કાંટા વિનાનો સુવાસથી ભરેલો,

હૈયે તે હીમશે લાગે;

દીલને ડાલાવે એવા ડાલરીયો,

હું તો ગુંથીય એનો હારરે—ફૂલડાં.

૫ શાશિવાહન—

સુખની ગણાય છાયા, કમનીય જેની કાયા;
 આરામ ત્યાં છુપાયા, રમણી મહાન માયા.
 મદમસ્ત હસ્તીઓનાં, કુંભસ્થળો વિહારે;
 કે લાખ ખડગથી જે, રોકાય ના લગારે,
 તે સ્હેજમાંજ સ્ત્રીના, કરપાસમાં કસાયા—રમણી.
 અલકાવળીની લટમાં, કે રક્ત અધર પટમાં,
 દ્રગ બાણની ગપટમાં, કે ઉભય ઉરજ ઘટમાં;
 લપટાય નહીં એવા, નર કોઈ નથી સૂળયા—રમણી.
 જો સ્વર્ગ હોય શ્યામા, સંસાર સ્વર્ગ સમજો;
 જો નકં હોઈ નારી, તો જગત નકં સમજો,
 પણ સર્વ જીવગીનાં, સુખ દુઃખ ત્યાં છુપાયાં—રમણી.

શાશિવાહન—

માણું તમારી માયા, કાયા હશે ત્યાં છાયા,
 સ્વામીન તમારે ચરણે, વૈભવ બધા સમાયા,
 જગની તમે વિભૂતિ, વિભૂતિ હું તમારી સ્વામી
 મારા અને તમારા, યોગો અમર લખાયા.
 વૈભવ ખીજાને આપે, કળ્પે ખીજાનાં કાપે,
 પરમાર્થે પ્રાણ ત્યાગે, ત્યાગી ખરા ગણાયા.
 દીન રાત જેણે ભગી, સેવા જગતની સાધી,
 પ્રભુતા ભયો જો જીવે, જગમાં પ્રભુ મનાયા—માણું.

શાલિવાહન—

લક્ષ્મી વિષ્ણુ લક્ષણવંતાની, કીમત નહીં અંકાવાની,
 ભાગ્યવિનાની લક્ષ્મી ઘરમાં, આવી તે વહી બાવાની.
 લક્ષ્મી તું છે મૂળ દુઃખનું, જ્યાં ત્યાં કલેશ જાવાની,
 ચંચળ થઈ ઘરઘર ફરતી તું, સારાં કર્મ તબાવાની.
 એકનું લેઈ બીજાને આપે, તું પાણુ છે મોટી ક્યાંની,
 હીકમત છે બસ એકજ તારી, હસ્તાનેજ રડાવાની.

પૃથ્વીરાજ—

સંપ વિનાની સુખ સંપતનાં, વ્યર્થ અરે અભિમાન;
 કુસંપે ખોયું હીન્દુસ્તાન.
 નથી દૂર, છે દ્રષ્ટિ આગળ કુસંપનાં પરિણામ—કુસંપે.
 અદેખાઈની આગ વિષે અજ્ઞાની;
 પડયો વીર જયચંદ બની અભિમાની;
 પાણીપતમાં પડ્યા પ્રતાપી પૃથુરાજ ચૌહાણ—કુસંપે.
 ગયો ત્યારથી ભાગ્ય રવી સંતાઈ,
 પરવશતાની ધનઘોર નિશા પથરાઈ;
 પડી ભારતી ભર નિદ્રામાં ધરી ઉઘ્યનું ધ્યાન—કુસંપે.

પૃથ્વીરાજ—

હો રામજી ઠારાં ચારીને પેટ ભરીયે,
 પરણ્યામાં તો પીડા મોટી, ભોતરાં તાણી મરીયે,
 એથી બહુ તો વાંઢાપણું કે, નફકરા થઈને ફરીયે—

કચારેક જીવ જો ચાળે ચડે તો, મન મનાવા પ્રરીયે.
મીઠડા બોલી કાચલ સાથે, કાંકરી ચાળા કરીયે—
વાંહ વાઢીને વાંહળી કીધી, લલકારી શું કરીયે,
બોપી વિનાના કાન અમે તો, એકલા મુંઝાઈ મરીયે—

પૃથ્વીરાજ—

નથી ગમતી નખરાળી નાર, એતો ખાંતે કરે ખુવાર.
નખરાથી એ નાચ નચાવે, એ નારી શું કરીયે !
મોહ લગાડે મનડાંને તો, માત વિના પણ મરીયે;
લોકો કહે મૂરખ સરદાર—
હેકું જોઈને હસતી ચાલે, એને ઝપાટે ન ચડીયે.
આડું જોઈને આંખ મારે તો, ઢગલો થઈને પડીયે;
એથી દૂર રહ્યામાં ચાર—

પૃથ્વીરાજ—

હાયરે પીટયે છોગાં મેલી ને, મને છેતરી,
મોહમાં ભુલી હું બાનરે—કેવડાનાં છોગા મેલીને, મને છેતરી.
જાતી કુલ વીણવા ત્યાં, વેણી શુંથી લાવતો,
કાલો થઈ થઈને બાઈ, અમને બનાવતો,
મીઠી મીઠી વાતડી કરી કરી,
પાણીમાં હું જઈ ત્યાં તો, પાછળ એ આવતો,
કાંકરી મારીને પોતે, હસીને હસાવતો,
ચાકી હું ઘડુલીયો ભરી ભરી.

માલવપાત—

હૃદયના શુદ્ધ પ્રેમીને, નીગમનાં જ્ઞાન ઓછાં છે;
 ન પરવા માનની તોયે, બધાં સન્માન ઓછાં છે,
 તરી બધું બહુ રહેલું છે, મુશ્કિલ ડુબવું જેમાં;
 એ નિર્ભય રસ સરિતાથી, અંજાસ્થાન ઓછાં છે,
 પ્રણય કલહે વહે આંસુ, મુખે ચાંપી હૃદય સ્વામીનું
 અરે એ એક પળ માટે, જીવનનાં દાન ઓછાં છે.

માલવપતિ—

હાલને મીઠી માળવે જમ્યે, માળવે ગાંઠાં માન;
 તારી પ્રીતડી જોઠાણી મારા જીવથી—
 કંટક તારા પ્રેમનો કાંટો વાગ્યો મને આરપાર;
 અણજણાવે તું જીવ મારો, કરી અંજરનો અણકાર—
 બોલો મારા રાજવી રાણીને શું અપાવશે ?
 મોતીડે મઢાવશે કે હીરલે જઢાવશે ?
 હા માગી લ્યો મહારાણી, જોઈએ તે આપીશ આણી;
 કડલાં કાંળી કંદોરા, કસબી છાયલ છેલાણી,
 એમાં શું ? એથી પણ ગાંઠું માગ, મોહના રાણી,
 એ છેલ છળીલી નાર, હું વારી હૈયા હાર.

માલવપતિ—

(સાખી)

એક સરખા દિવસ, સુખના કોઈના બતા નથી;
 એથીજ શાણા શાદળીથી, લેશ પુલ્કાતા નથી;—

ભાગ્ય રૂઠે કે રીઝે, એની તમા તેને નથી;
એજ શુરા જે, મુશ્કીલત ભેઠ મુંઝાતા નથી;—
ખીલે તે કરમાય છે, સરભાય તે લોપાય છે;
જે ચડે તેતે પડે, એ નીચમ પલટાય નથી;—

રા' નવઘણુ—

જન શું શુમાન રાખે, છ'ંદગી નથી સદાની,
દીન ચાર ખીલી ચંદા, પલમાં ડુખી જવાની,
રાવણુ સરીખો બળીયો, યુધ્ધે ચડીને હાર્યો,
સીતાપતિ શ્રીરામે, અભિમાન ઉતારી માર્યો—જન.
જ્યારે ઈંદ્રપદ લેવા, બળિને મતિ જ્યાં વ્યાપી,
વામન સ્વરૂપે ત્યારે, ઘણામાં ભૂમિને માપી—જન.

છત્ર વિજય—

હવે હાલો હલ્લામણુ રાજ્યમાંરે કરેા કેદની મળ.
હાય લોમાંથી લાલ્લા નીકળ્યાંરે લોગ લાગ્યા બગા.
ભેયું કેવાં લડાવ્યાં લાકડાંરે મળ ચાખો ગગા.
[રાજ રાખો કંઈ રીત—ન હોય પરાણે પ્રીત]
[બધું ઠીક છે ઠીક (૨)]
રાજને રીઝાવશે તો સર્વ મુખે માણશે,
ત્રેમી પંખીડાને પ્રીતેથી પાળશે.
તેજ બનીને જંદાને કુલાવશે—હાલો.

વીર તાનાજી—

મહારી ખીલતી કુલવાડીના જુલતા ગુલાબ,
ફેડા રસથી છલકાય, રસથી છલકાય;
રસબોગીની આથ વીણ થઈને નીરાશ,
રડયા કરમાઈ જાય કરમાય જાય. —મારી૦

મીઠી, મીઠી, સુગંધને ફેલાવતા,
જહેક જહેક ફીલને જહેલાવતા એ,
મંદ સમીરણા સ્પર્શ તણો દેવાને લહાવો;
મુવા લયકામ જાય, લયકાઈ જાય. —મારી૦

એમાં શું ?—

નયના કસુબી કર આયે,
શ્યામ બોલો, કીસ બીધ રચના બિતાઈ,
કેનો સોતનને કીની લીટાઈ—નયના.

બાલ બિખરે હય, બાલ તિલકનાં, નયનોમે' નિંદ બરી
તુલસીકી માલા તુટ ગઈ હય, અળ કરો ના ચતુરાઈ;
બયરનસે મેરી નેહા લગાઈ,
પ્રીત મારી છાંડી;

કુબળા કેા તો બચન લીયો મો,
અળ કેાનસે મન (૩) લલચાઈ.....નયના.

એમાં શું ?—

કોયલીયાં કુક મુનાવે,

ખીલી વસંત બહાર.....કોયલીયાં.

કોન સખી મોહે બસંત મુનાવે, મેચે તલમું બાસ્બાર
પાપી પપૈયા પિયુ પિયુ બોલે, પિયા પરદેશી ચાર;—કોયલીયાં
જીયા પિયા ખીન જલે દીન રચના, જોબનવા દીન ચાર,
મયે નવ જોબના જોબન બનુંગી,
પિયા મીલન દુશ્વર—કોયલીયાં.

આર્ય રમણી— (દુબરા-દુબરીનું ફારસ)

બહ બહ હારે આઠનું, અમારે ટારી પીવાની ટાનું રે લોલ.
વાયું જીવાનીનું વાનું રે લોલ —ટારી પીવાનું.

યુ બાય

એ-એય, આ ટારી પીવાનું ટાનું રે લોલ —બહ.

મને મનરામાં લાગેય મજનું રે લોલ —ટારી.

ખાટી મીઠી ટારી ને ખાટી મીઠી હેર,

ખાટી મીઠી વાટો કરતાં

ચીટક માડું ચોરાનું રે લોલ —ટારી પીવાનું.

માઠ ડીઅર,

લુક ડીઅર,

ખીજું હું કંઈ નહીં જાનું રે લોલ,

પન કાલજું માડું કોરાનું રે લોલ —ટારી પીવાનું.

આર્ય રમણી— (ફારગ) કીકલી-છામલીઓ.

બેગમરી હું મારો, બહાલી કાલજરાની ઠેર,
મારા જુના પુરાના મોરબેગમરી.

છામલીઓ હું માખન ચોર
હું ગોપી હું માખન ચોર
ખરેખર હઠારો આપનો ચોરબેગમરી.

લગનના લઠાવા લઈ હું લેટીને ખોરના ખોર,
છુપમાં રઈ હું કીકલી,
બહુ ઠા ના નખરાખોર,
મારા જરીપુરાના મોરબેગમરી.

. આર્ય રમણી— (ગરબી)

છવણુ નેરે જાવા હઉં આજ,
વનમાં રાતલડી રાખું,

આવડી બાઈબંધની શી હેર,

હતારા નેં કરીએ ગોરી,

હતારા કરોને આપણે ઘેર,

રે સાથે બાઈબંધની ટોળી

—છવણુ નેં રે !

આવડી બાઈબંધની શી હેર,

વાસો કરોને આપણે ઘેર,

વાસો નેં કરીએ ગોરી,

રે સાથે બાઈબંધની ટોળી

—છવણુ નેં રે !

આર્ય રમણી—

હુઃખના હહાડા ઢેખીને, હૃદયે ન દેવને ઢોષ,
કર્તા તું તુંજ કર્મનો, ભવ તણ દે શોચ
અંચિત તરૂંએ ફલ જે આવે,
મનમૂરખ મનમુખા તણ હૃદ્ય લોખવી લેને બાવે,
મુના સંસારને સમણ સોનાનો કર્મને કોણ નમાવે,
વિપદ વાદળ ઘેર ઘેરામાં અમૃત કાં વરસાવે,
નયન તું અમૃત કાં વરસાવે !

કૌન સરસ—

સ્વપનેકા રાજ હયે, થહ દુનિયામે સાર નહી.
આંખ ખુલતે હી રહા, ઈસ્કે સરોકાર નહિ....હૃદયે
બંદે કિસ બુલમે તું, કરતા હય મેરા તેરા,
કેરા ઉઠતેહિ તેરા, કોઈ મહદગાર નહિ...કોઈ
તેરા તનબીતો નહિ, અંતમે હોગા તેરા,
માયા બીજાર હયે ચે, સચ્ચા કોઈ યાર નહિ....સચ્ચા
બાત બરસોંકી યું હી, સોચતા નાહાન રહા
એક પલકે બી લીયે, હોતા હોશીયાર નહિ...હોતા

કૌન સરસ—

આકૃત આતી હયે મહોંકે ઉપર, નામહોંકે આકૃત કયા હયે,
મહનબી હોતા હય આંદકે ઉપર છોટે સિતારોંકે મહનસે કયા હયે,
તંગીકા ઘેરા સખીકે ઉપર, મુલ પાલકો તંગી કયા હયે,

તુર્કો હુર—

હુન્નામે જખ ધનપાના—કલકે લીયે બચાના,
 દોલત ભી હયે એક ખેતી—જો બાયે ઉસે ફલ દેની,
 રખ ધન જોડો ફલ ખાના,
 જુર દિનમે ન ભાઈ, ઓર ન ભાયા, કામ આતા હયે,
 ફકત અપના કમાયા, ઓર બચાયા, કામ આતા હયે,
 અબાલિ હસતે હુએ, મિલતે હયે, જખતક ચાર પધસે હયે,
 ન ખુદેગા દોષ્ઠી, મુશ્કલીસીમે આપ કયસે હયે,
 મજબબકા ચાર જમાના, કલકે લીયે બચાના,
 નદી રહતી હયે મછલી ભી, નદી જખ સુક જાતી હયે,
 જો દહિલત હયે, તખ તુમ ફલાહો, ઓર હુન્ના બરાતી હયે,
 જો કલસે જખખર હોકર નદી, હયે આજ આપેમે,
 વોહ હર હર જીખ માંગેગા, ગરીબી ઓર ખુદાપેમે,
 મત દહિલત મુશ્કત ગવાના, કલકે લીયે બચાના.

અકકલનું પડીકું—

તમે જો જો ન વાયદા વીતાવજો,
 પીયુ પહેલી પેસેજરમાં આવજો;
 હાર તોરાથી સ્વાગત શોભાવજો—પીયુ.
 શિલકની કીનાર કોઈક વાયલ આછેરાં,
 કોઈક નવા નાટકના અચ્છાં ઓપેરા.
 થોડા હેન્ડબીલ હેર ઓછલનાં લાવજો—પીયુ.

એક હારમાન્યમ પેરીસનું લાવજેરે,
આવવાનો તાર મને આગળથી આપજેરે.
તમે સામા સ્ટેશન પર સીધાવજો—પીયુ.

અકલનું પડીકું—

આપ પાપડવાડીમાં પધારજો દહેરીલાલ,
મંદીરની સામે મકાન છે, નીચે દેશી ઠાઠની દુકાન છે.
રંઝરંગીલા ચાલ મારી પડોસમાં તુલસી ક્યારાનું નિશાન છે ?
છબમાં ? તુલસીના ગાઠનું નિશાન છે—દહેરીલાલ.
અખંડ અને અભંગ આજ સાંજ પહેલા પધારજો,
હઠતાળવાળાનું તોફાન છે, જ્યાં હઠતાળવાળાનું તોફાન છે—દહેર
જોખમ ભરેલું કામ પુરી પંચાત છે, ધાસ્તી છે ! આક્રમક
જાન છે, મારા બાપ ધાસ્તી છે—દહેરીલાલ.

ગવહરે મેહરીલ— ગઝલ.

છોટી બડી મુઠ્યાંરે બલીકા મેરા કાહુડના,
એક મુખ પાયા મયને અમ્માકે રાજમેં—અમ્માકે રાજમેં
સાથ સહેલીયાંરે શુડયોંકા મેરા ખેલના—છોટી.
એક મુખ પાયા મયને અમ્માકે રાજમેં—અમ્માકે રાજમેં
ગોઢ બતીબરે સઠકો પે મેરા ખેલના—છોટી.
એક દુઃખ પાયા મયને સાસકે રાજમેં—સાસકે રાજમેં
આધી આધી રાત ચકકીકા મેરા પીસના—છોટી.

એક સુખ પાયા મયને નનંદકે રાજમેં—નનંદકે રાજમેં
બીલાસીઆ અધનરે ચુલેહકા મોરા ધોહના—છોટી.

એક દુઃખ પાયા મયને દેવરકે રાજમેં—દેવરકે રાજમેં
છોટી મોટી પેચકરે બીચોંકા મોરા શુંદહના—છોટી.

એક સુખ પાયા મયને સૈયાકે રાજમેં—સૈયાકે રાજમેં
આધી આધીરાત બાજોંકા મોરા ટહેલના—છોટી.

એક દુઃખ પાયા મયને સૈયાકે રાજમેં—સૈયાકે રાજમેં
સૈયા હે નાદાન મેરા ચેહી તો મેરા એકના—છોટી.

અવહરે મેહફીલ— ગઝલ.

જાતે હો કહાં જાને જહાં,
અબી દીલ તો હમારા બરાહી નહીં;
અબી બોસએ લખ તો મીલાહી નહીં.
અબી શુનચએ દીલ તો ખીલાહી નહીં,
કબ તલક બલા ગમ ખાયે કોઈ;
ફીસ તરહાન જાનસે જાએ કોઈ,
હસે ખાક બલા સમજાએ કોઈ,
હશ ખુત કો તો ખોહ ખુદાહી નહીં;
કયું હસ્તા હૈ મેરે રાને પર,
નાસેહ ઝરા અલ્લાહ સે કર;
તુ કયા જાને હાલતે ફરકે અગર,
તુને દીલ તો ખુતોંકા દીયાહી નહીં,

મેને જો સવાલે વશ્ત્રે કીયા;
વો “હમદ” મુઝે ચે જવાબ મીલા,
તકલીર મે તેરે લીખખાહી નહીં;
તેરે દરદ છકર કીં દવાહી નહીં,

આંખકા નશા—

કયોં તોહો છવનકા અભિમાન હય, હે મુરખ છવન સ્વખન
સમાન હય,

હો હી દીનકા ચહ સુખ સન્માન હય.

ચહ અંસાર મુસાશીરખાનાના—કયોં તુને ઇસકો અપના બના,
તેરા અન્તિમ ઘર ચમશાન હય.

જ્ઞાન રતનકો મત કર મંદા—છવન હય એક ગોશખ ધન્ધા,
મોહ લોભકા તોડ દે ફન્દા,

કરલે કુછ ઇસ દેહમેં જખતક પ્રાણુ હય,

જખ હય ચલતી પ્રીરતી છાયા—દુઃખ સુખકા હય ખેલ બનાયા,
સખકો ઠગતી ઠગની માયા,
જો ઇસકે છલકો સમજે, વો સુજ્ઞાન હય.

દેશ દીપક— ગઝલ.

લાખખો અહિં ચાલ્યા ગયા. લાખખો બીજા ચાલ્યા જયે,

માટી તણી આ છંદગી, માટી મહીં માટી થયે,

માટી બીજાને માનવી. મનમાં પુલાતો ના અરે,

કાળ કોઇનો તું થયો તો, કાળ તારો કોઈ થયો.

કહેજો અમારી માતને કર્તવ્ય પંથે હું મર્યો.

નહિં તો બિચારી છંદગીબર વ્યર્થ આંસુ સારયે.

હશીનોકા મુજરા— નવું ગાયન.

ચલી ઉઠી હવાયે જહાનમે હાં દસવી જોડી ગઈ કબ્રસ્તાનમે
વારે સાતીર ખુબહી બીગડા તેરે ઘરના કામ—

ઈશ્તિયારી આર શહેરીકા હો કંસે ધનતે જામ—

કંસે રોજે રખું મૈં રમજાનમે.

જોરુ મર ગઈ પાંચાને તો ઘરસે નીકાલા

ઇસસે ચારા ખુબી કેસી કરકે મું કાલા

પડે સરકારી તાલે મકાનમે.

જોડતા હું હાથ સાતીર ચરમ આપને નમ કરે

કુછ છયાદા આર કુછ મામુલી આર કુછ કમ કરે

જીતને સટેબાજ હય ઇસ જાહડા કુછ ગમ કરે

રેસકે જીતને જોલાડી વો મેરા માનમ કરે

એકને લાડી એકને ઢોસા એકને મારી લાત

એકને મુઠે એકને દામન એકને પટ્ટા હાથ

યે ઇજાજત હોઈ હસ્તાનમે.

જોરુ મર ગઈ સાતીર લાઈ હો ગયા પરેશાન

પાંચેડા તો ઘર મુજારક ઉસકો કબ્રસ્તાન

હમ બીત કીયે લગાયે મસાનમે

કકડયાં તો ખા ગયે કડવા કરેલા રહે ગયા

આયા ફોલાદી ઝાઝ અબ તુફાનમે.

સોનેરી બળ— (હોળી)

કાના તોસે હોળી લરાઈ કયું રે મેરી ચોલી છુપાઈ-કાના
લાલ ચુનરીયાં લાલથી ચોરી કરત ચતુરાઈ
લાલ ગાલપે કપટી કનૈયા, ચુંબન હે શરમાઈ

—સુહ બુધ મોરી તુંને હરાઈ-કાના
લાલ ગુલાલ ઉઠાયો બદન પે સ્નાનકો મયે લલચાઈ
ચીર ચુરાટે ચડયો તું કદમપે તોહો શરમ નહિ આઈ
શ્યામ મેં તો નાર પરાઈ-કાના

વીર પુજન— (મીકંદરના ચાર ફરમાન)

(૧) મહારા મરણ વખતે બધી મીલકત અહીં પથરાવળે
મહારી નનામી સાથ કપ્રસ્તાનમાં પણ લાવળે
અર્થ—જે બહુ બળથી મેળવ્યું તે લોગવી પણ ના ચક્રો
અળેની મીલકત આપતાં પણ એ સીકંદર ના બચ્ચો

(૨) મહારા મરણ થાતાં બધા હથીઆર લશ્કર લાવળે
પાછળ રહે મૃત દેહ આગળ સર્વને તેડાવળે.

અર્થ—આખા જગતને જીતનારું સૈન્ય પણ રડતું રહ્યું
વિકાળ હળ બુપાળને નહીં કાળથી છોડી ચકયું
મહારો જનાનો એજ વૈદોને ખસે ઉચકાવળે

(૩) મહારા બધા વૈદો હકીમોને અહીં બોલાવળે.

અર્થ—દરદીઓના દર્દને દૂરનાવરું કોણ છે ?

દોરિ તુટી આયુષ્યની તો સાંધનારું કોણ છે ?

(૪) ખુદી હથેલી રાખતાં જીવો જગતમાં આવતાં

ને ખાલી હાથે આ જગતથી જીવ સહુ ચાલ્યા જતાં
અર્થ—ચૈવન પ્રના જીવન ક્રના જરને જગત પશુ છે ક્રના
પરલોકમાં પરીણામ ક્રગથે પુન્યના ને પાપનાં

* * * *

વહે શાઓ અમર આત્મા, મરણની બીક શા માટે
અમર છે એક પરમાત્મા મરણની બીક શા માટે
શરીર આ કાચનો કુપો, તરત જો તુટવાનો તો
સમર માંહે અમર થાજે, મરણની બીક શા માટે
જનમતો ને પ્રના થાતો, ક્રના થઈને જનમ લેતો
વિધિનો તંત્ર એવો તો, મરણની બીક શા માટે

સરહારખા—

હશા કરે તે કોઈ ન કરશે, સુરખ કરે અભિમાન,
પ્રાણી બિચારું તુચ્છ મજતરૂ, કાળ કયા અનબાણુ
કુંપદમાં મરડાઈ મરે પશુ ધાર્યું કરે ભગવાન—હશા
નિરધનીયા પળમાં ધનવંતા ધની થયા લાચાર
સદા સુખી કે સદા દુઃખી નહિ કોઈ જન્મમાં રહેનાર
કુંપળ હસ્તી પાન ખરંતા, તે પશુ છે ખરનાર
સત્ય ટેક ખાતર જે સહેસે, આકૃત અપરંપાર
નામ અમર રાખે તે જુગ જુગ જન્મ્યું તેજ જનાર,
નાહક આકીન છોડે નીજ જન સત સાહ્ય કરનાર.

અહલ્યાબાઈ—

રાજ સમી સાંજના આવજો. સામી સડકપર ખગલો,
મીઠા મહેમાન આજ આવજો રે—સામી૦
પ્રીતી સરવરની પાળે પાતળીયા,
અમીરસ પીળે પીવરાજો રે—સામી૦
કાયાને કયારડે જહેકે કસ્તુરી,
દેહરખડાં લુટજો લુટાવજો રે—સામી૦

વહાલીપતી—

માયા કોઈની ના થઈ, પિયુ ચેતો પગલે પમલે,
કંઈક મુકી ચાલ્યા મહારાજ, અહીંની અહીંજ રહી,
કાયા માયા કોઈની, રાખી નહિં રહી
કંઈક કમાયા લાખ, કરેડો, શુન્ચની શુન્ચ રહી,
પરમારથમાં વાપરી લક્ષ્મી તેજ ખરી.....

વહાલીપતી—

ઝટ જાઓ ચંદન હાર લાવો, ઘુંઘટ નહિં ખોલું હું.
મને લાઈયો એ હારનો નેહલો, તમથી નહિં મોલું હું.
મોંઘી તારી માગણી મોંઘા તારા મલ.
મોંઘી તારી પ્રોતડી, મેં કરતાંજ કીધી ભુલરે,
ઘુંઘટ ઝટ ખોલોને.

મોહન મેં તો માંગીયો, મોંઘા ચંદન હાર,
લાવો હાર પછી પીયુ તમે, હુટો જોનંનીયાની બહારરે

વક્ષલીપતી—

મીઠીને મધુરીરે જોખનિયાની વાતડીરે,
 જોખનિયાના ચાળા કદી ન છુપાય,
 શરમીદી સાહેલીરે, જોખન વનમાં સંચરીરે,
 હારે મુઠો કેટો મને કંઈ થાય,
 આંખલડી રંગાણીરે નાવલીયાના રંજમાંરે,
 હારે સખી શાને ચડાવો આજ.

વક્ષલીપતી—

રસીકજી રંગીલા છેલાં,
 રસલીનાં તારા છે નયનીયાં મારા વાહાલમાં—રસીકજી
 પાટણનાં પટોળાં લાવો હીરા કંકણુ જોડ,
 અતલસ અમદાવાદી પંડરી ફરવાના છે કેાડ,
 સુરતી જરીઅન સાડી સોહે ઝાંઝરનો ઝણકાર,
 તસતસતી ચોળી સીવડાવો મહારા હૈયા હાર,

વક્ષલીપતી—

ગઝલ.

ખાલી હતાને ખાલી થયા બાઈ બાકી રહ્યું અહીં કાંઈ નહિં
 ખોટી છે માયા ખોટી આ કાયા ખાલી કુલાયા કાંઈ નહિં
 જુડની બજી છે બધી આ નામ નીશાની કાંઈ નહિં
 કાળની માયા વાહજ છાયા વીતી જવાની કાંઈ નહિં
 જર જોડે ને જોખન જીવન ખાખ થવાનું કાંઈ નહિં.
 પંચ ભુતોનો પિંડ અરે આ રાખ થયો કે કાંઈ નહિં

૧ શાહ કે ચોર— ગરબી.

ગંજા પ્રદેશનો માટી મંગાવો
ચોરડા લીપાવો પરસાળો લીપાવો
સાસુ સંદેશેને નણ્ણદી કામળીએ,
જેઠાણીને આપી તેડવા બાચોરે પીચુડાણ.
સાસુને સાલ્લો ને નણ્ણદીને વાયદો.
જેઠાણીને દક્ષાણીના ચીરરે પીચુડાણ.
સાસુ ખાઈ બાચેને નણ્ણદી લઈ બાચે
જેઠાણીનાં કાલ પાછાં આવેરે પીચુડાણ.

અબજોનાં બંધન—

પ્રીતકે પ્રદ નહી પરના,
બાનપે આપત આયેગી
દિનબર રો રો જલના —પ્રીતકે.
પ્રીત કિયે દુઃખ હોત હે
પર પ્રેમી લપટાય,
દીપ તેજકો દેખકે
પરવાના જર બાય
પ્રીતકે ડંખસે સબ ડરના પ્રીતકે.
સાવન બાદો અસવન બરસત
બિયોગમે મરના,
બિકટ પંથ હે પ્રીતકો યામે
પેર નહીં ધરના. પ્રીતકે.

અખબોનાં બંધન—(૩-સ ઇંગ્લીશ)

એટિડટ ઇંગ્લિશ સોસાઈટીકા હય,
બેટે નાચો અયસે હાં પોઝિશન.
પહેરો સૂટ, ખાઓ બૂટ, જાના પાગલખાના.
ડાયરી ડાહી ગાના,
ખુરસી ટેબલ પર મર જાના,
અખ તું છોડ બટાટા લેંડી બેંગન,
બિલ્લીને ચુડા પાયા બચ ભરપાયા,
સમજા ન તેરી સરગમ,
પુટા પુરાના પડધમ.
રેઈસકા હય આયા સીઝન,
બિસ્કીટ ખાના, સોડા પીના,
લોખુ આર હંજર.

—ટેક.

અખબોનાં બંધન—

ગમે ના બાગનાં ગુલો, ગમે ના ફૂલવાડી,
ગમે કોઈ ના માળી,
વનોમાં વાયુની ફાંસી ગમે એ દહેર બહાલી,
ખુદાઈ જ્યાં છુપાઈ.
છલાવ્યા લોગસાગર. ના તૃષાતુરને મળ્યું પાણી,
ઉતાર્યો સ્વર્ગનાં સુખડાં, ભૂખ ના ખરી જાણી;
ચહું આનંદ અંતરના, નહીં આયાની મહેમાની,
નહિ સંગીતના જલસા, ચહું હું રનેહની વાણી.

પ્રાણ વેલી થેલી થેલી વનોમાં પ્રાણે કેલી,
અલભેલી નવેલી,
વનોની વાસી મહોલોમાં ગઈ મુંઝાઈ છેલી,
દીવાની થઈ અકેલી — ગમે ના.

અબજોનાં બંધન—

ગરીબી જ્યાં વહે નંદા, પ્રભુના ત્યાં ખરા બંદા;
વરે ત્યાં કીર્તિ આનંદા, સરે ત્યાં સ્વર્ગની ગંગા.
ગરીબીએ લખ્યા ઇતિહાસ, ગરીબીની વિધાતા હાસ;
ગરીબી છે જીવનની આશ, ગરીબી છે જગતનો સ્વાસ.
ગરીબીથી વિવેકાનંદ, ગરીબીથી ક્યાનંદ ચંદ;
ગરીબીમાં હતા જોપાલ, ગરીબીમાં દીપે છે લાલ.
મહા જે હિંદવાસી નામ, ગરીબીનાં ક્યાં પચપાન;
ગરીબી હિંદ દાદા પ્રાણ, ગરીબી ગાંધીજીના જન.

અબજોનાં બંધન:—

—બાશે લઉં મુખડે મુંઢર વા !

જેશે યુમે જમર કમલ,

—નક્ટ નિર્લજ,

વંદેલ વાનર,

—હાં, વારી બહિં તિરછાં નેનન વા ! —બાશે.

—અધરપાન કરતો નહીં,

—જીગર બામ પીવણો ક્યાંહિં ?

—શરમ લાજ ગઈ લુટાઈ,

—અજબ આજ ચુમી લગાઈ,

વા-શુદ્ધી તોડું જોખન ગળ્યેર વા ! —બાથો.

અખજોનાં બંધન—

હૃદયનો આપજો સંદેશ;

બનીને મેઘહૃત વહાલા;

કરીને નાથને વંદન,

ચુમી પદપાંદજો પ્યારા.

સ્મરણ દેજો એ કુંજોના,

વસંતે જ્યાં વસ્યા'તા રયામ;

કર્યા'તા જ્યાં રસાલાપો,

હસ્યા'તા જ્યાં મધુરાં તાન

વીંધી'તી જ્યાં અમીધારા,

છુટ્યા'તાં નેનનાં જ્યાં બાણ;

લઈ ચાલો પ્રિયાને ત્યાં,

સનત જો હો ખરા મમ પ્રાણ.

વિજય દેવજ—

ધર્મ સંઘટમાં સર્વદા, સમશેરને ધરનારા,

ધન્ય ધન્ય જો દૈવી અવતાર,

નીજપ્રાણ પ્રભાકાજ, રાજતાજને તજનારા,

આપ્યાં જો શુભ સરદાર,

આત્મલોભ આપી, રણ યજ્ઞમાં હોમાય છે,
એવા એ અમોલ રત્નો, સ્વર્ગમાં પુન્નય છે—વાહવાહ
એવા દેશ બહા પાવનકર, વીરનરનું અબ્દ પ્રહર,
યશોગાન ગાતાં નરનાર,
ક્ષત્રિધર્મ ધારી, અંત અધર્મીનો લાવતા,
ધન્ય એવા જનેતાના. દુધને દીપાવતા—વાહવાહ
એવા રણધીર, ‘વિજય દેવજ’ ફરકાવી જીવનભર,
ભારતમાં ડંકા દેનાર.

વિજય દેવજ— (કોમીક)

જેના ગુલાબ જેવા ગાલ, ચપળા જેવી ચંચળ ચાલ,
જેનું વિશાળ સુંદર ભાલ, તેપર વાંકડીઆળા વાળ,
જેની આંખલડી અણીઆળી, તે પર ચોલે બમર કાળી,
રૂપમાં રંભાથી રૂપાળી, લલના લાવીશું લટકાળી—
હુંતો ખોળી ખોલકી લાવું, મારા દીકરાને પરણાવું,
મારે નથી પરણવું આવું, છોડો ખેસુરૂ આવું,
(ત્યારે રૂપાળી બેરી નહીં ?) (ના ગુણવાળી લાવો અહીં)
(કહો હવે કહેવું છે કંઈ ? કેવી જોઈએ તે બસી મરને,
લેંસના ભાઈ)

(ઉઠ કહું તો ઉભી થાય, બેસ કહું તો બેસે)
(પતિ આજ્ઞા ઉઠાવીને અમીમાં પ્રવેશે)

(એવી લાડી કયાંથી લાવું, ફાટી મુઆ જાને,
માફ કહું માની બેટા, પરણ તારી માને)
બેરી એક બહા ડુનીઆમાં, મારે સાંભેલાનો માર,
પ્રાણીઆ બહા હો ને કીરતાર, આતો સ્વપ્નુ છે સંચાર....

વિજય દેવજ—

વાંકી વળીને શું જોતી ? વળી વળી,
બોવાયું શું ? અણમુલુ, મનડાનું મોતી,
જડશે જહેન મોતી એ, ગોતીય જો પ્રેમથી,
જોડાશે જુઝિતી, મોતી આ હેમથી.
નહી હામ હેડાની જોતી....બોવાયું.
તમને હસવું ને, મારું મનડું મુંઝાય છે
દીલને દીલાસો દઈ, પ્રેમી પ્રાણુ જાય છે,
શુભીયલ એ ટાવીશું જોતી....બોવાયું.

વિજય દેવજ—

મરવું તો પતી ચરણે મરવું, તરવું તો પતી ચરણે તરવું,
પતીનું ધ્યાન મહા ધરવું, પ્રભુ સમ પતીનું પુજન કરવું.
“ટેકી ટેક ન મુકશે, કરો કરોડ ઉપાય,
રણબેલા રણમાં ચડે, ટેકી નહી છુપાય”
ટેકે રાવણ રણ પડ્યો, ટેકી સીતા નાર;
કુટેકે કુળ કુળ થયું, મુટેકે જયકાર....

વિજય દેવજ—

નાચ.

અણ લાગીલો, મારી બન નેન કટારીરે.....
 છુરી ન મારી, કટારી ન મારી, ન મારી ખરછી તલવાર,
 લોહકા નહી ખુંદ નીકસા, તનક નેના નાહી લાલ,
 કીસ તરાંસે કર દીઆ, ચારો કલેજ પાર પાર,
 દુશ્મન નાહી, બેરી નાહી, મારનવાલા દીલદાર....
 શાવસે નહી, દીલએ ણીછડા, મીલ અચા હૈ મૌર ચાર,
 તુહી મૌલા કર, હુકીમી કરદે, બેઠા પાર પાર,
 કોઈ બતાવે, કોઈ મોકાવે, સંયા ગુલે ગુલબાર,
 નેન કટારીરે.....

વિજય દેવજ—

બધી દીલની આશાએ, દીલદારમાં છે,
 સ્વર્ગ સુખો સમાયાં, ભરથારમાં છે,
 ને પતીની પુજારી, છે પ્રેમદા સદા,
 જેની સ્વામીમાં વૃત્તી, રહી સર્વથા,
 એવી દેવીનું પુજન, સંસારમાં છે.

વિજય દેવજ—

કુદરતના રંગ, અજબ પળપળમાં,
 સકળ જીવને, જીવન મહી બતલાવે,
 શાં શાં સ્વીતા પ્રભાનાં, શોનેરી કીરણ,
 એ સમય પલટતાં દીસે, અસ્ત હાં થતાં,
 અકળ કરમ તણી બતી દરશાવેકુદરતના.

દેવી હોયલ—

આવો મારા કાળજની દોર, તમે લાગો લટકાળા, અતિ બહાલા
 ખ્યારી મારા ચીનડાની ચોર, મને વાગ્યાં નયન બાણ તારાં,
 રનેહી સુખભૂ છો, પ્રાણની આ પ્રાણ છો,

બહાવરી બનાવી નંદલાલ—આવો.

ભાવથી આ ભેટવાનું, મીઠું મીઠું લાગે,
 તેથી મનડું, મગવાને વધુ માગે,
 આવો આવો પ્રાણના આધાર, ભલે ભેટવાને,
 ભેટવાથી હુઃખ દુર ભાગે,
 ખ્યારા હું પતંગની છું દોર,
 હયા લાવો, લટકાળા પતિ બહાલા.

દેવી હોયલ—

સાહેબજીરે રૂડા ઉતારા આપજો.

પંખી અમે પરદેશનાં છીએ.....

આવશું છીએ આખવા પ્રેમની શાખો,

જ્યારે તમારા દેશમાં છીએ.....સાહેબજીરે...

આ ભવ રસભર પ્રલને પામી,

ભવ ભવ લેવા આવશું છીએ

દેશ અમારો રસભર આખો, રસના ખ્યાલા પામું છીએ

રસીયા રાજ થાશું છીએ

ગુણ તમારા ગાશું છીએ.....સાહેબજીરે...

દેવી હોથલ—

હે સલુણી રીસાવો નહિ, તલસાવો નહિ.
 નયન કમળથી. તીરછી નજરના, ઠેમળા હૃદયપર માર,
 તીર તો ચલાવો નહિ....
 મનલબની હુનીયા બધી, વીકટ પ્રેમનો પંથ,
 સ્નેહ કરી અજગા રહે, એવા પુરૂષ અનંત,
 સજ્જન પ્રેમી જાણતા. વિકટ પ્રેમનો પંથ,
 સાચા પ્રેમી લાવતા. એજ પંથનો અંત,
 પરણ્યા પછી લીધો નહિ, સ્નેહ તણો કંઈ સાર,
 પશૂ જીવનને ગાળતાં, પ્રેમ વિના નરનાર.
 બહાલી તારા વેણમાં વશીકર્ણ દેખાય,
 ચુમ્મી લેવા અધરથી, હૃદય અધીરું થાય.

દેવી હોથલ—

રાગ-મઝલ.

કરે જન સ્વર્ગની વાતો, બતાવો સ્વર્ગ છે તે ક્યાં,
 હૃદયના શુષ્ક પ્રેમી જ્યાં, વસે છે સ્વર્ગ સાચુ ત્યાં,
 પરસ્પર પાક દીલનાં, પ્રેમીઓ દીદારનાં તરશ્યાં,
 ક્ષમાને ચાન્તીની જોડી, વસે છે સ્વર્ગ સાચુ ત્યાં....
 સદા જ્યાં સ્નેહનાં ઝરણાં, વહે છે કમળ નયનોથી,
 સનમએ માનજો નક્કી, વસે છે સ્વર્ગ સાચુ ત્યાં,
 હજારો વીંદ્ર જો નહતાં, નથી જે જીગરથી જુદાં,
 નહિ તે પૃથ્વી પલટાતાં, પલટતાં સ્વર્ગ સાચુ ત્યાં.

દેવી હોથલ—

બોલો બોલો રસીલી, જરા બોલો ધુંધટ,
 તારા ધરના, શુભામ થઇ રહીયે....રસીલી તારા....
 લાલો લાલોલ લગાર, હું તો પતીવૃતા નાર,
 એક અબજાની લાજ નવ લઈએ....ગરધવલ મારા....
 ભેઈ તારો ઠમકો, ને જીવ મારો જાય છે.
 મથુરાનાં માંકડો, આ જીવ મારો ખાય છે.
 હાય મારા કાળજમાં કાંઈ કાંઈ થાય છે.
 દુર મેંર દુર, તારું ડાચુ ગંધાય છે,
 છોડો છોડો હડકાયા, જાણ્યા જાણ્યા ધુતારા,
 એક બાજાને દુઃખ નવ લઈયે....ધુતારા...
 ધુંધટડો મુકાને વહાલી, ધુંધટડો ધર ધાલ્યાં,
 કરી ઈશારા પરનર સાથે, સાંજે ફરવા ચાલ્યાં,
 મનને બાવે ત્યાં જઈ માલ્યાં.....બોલો.....

દેવી હોથલ—

(કચ્છી ગાયન.)

છોડો છડરે કાનુડા, મુજે ધરે કમ આય,
 છોડો છડરે ધુતારા, મુજે ધરે કમ આય,
 કાન અસી મૈયારી, કંસજી તું પુતર નંદરાય,
 કાન પોંચોં ગીટેમે, તોતોજી ફરે કંધી માય,
 જેહલુ મડે હલી, વધ્યુ, રાકી રખેતો કુલાય ઈ પુલાય,
 બે સુંબધો કસરાય, તો થોંધી વાય વાય.....છોડો.

સાખી

એડો અસંધો કીંથીયે, ગાયુંભ ગોવાળ,
 ઈનસેતો મું ના અચું, હીન મારગ નંદલ,
 ન્યારીધી નણધીં મુજી, સસકીં ગોઠીલોક,
 મારીંધી મેણાં મુકે, લજવીંજે નારોક,
 તેઠંતોકે મુજી મેયારી, હકડોઃરદ્યો ઉપાય,
 હથ બેડીને લગલણે તો કુંવર કનાજે પાય.

વીર રાઠોડ—

મીઠી મીઠી વાણી મારાં પ્રેમી પોપટ, તારા
 વચનોથી પરવશ હું થઈરે,
 નીશાનીથી બંધાણી મારા નાથની, સદા હું તો,
 પરવશ થઈ હું તો વાલમાં.
 બેઈ છબી તારી, મને કંઈક કંઈક થાય છે,
 હાય તારા ઈશકમાં, આ જીવડો મુંબય છે.
 ફરતે કરીને તમે આવજો, સલુણા વેહેલા,
 પુલે વધાવું તમને, હાર હૈયાના સમજીને.
 એને આપો રજા પછી કરશું મજા,
 મરે ચંદન તો ચંદા આ મારી યશે,
 હાય ચંદા તારા ઉપર હજબલ આફરીન છે,
 આ બંદા....મીઠી.

વીર રાઠોડ—

લટકે ચટકે બની કામળગારી નારી, સર્વેને માફ
 નયનોના માર, નૌતમ નખરા કરનાર,
 હુ મોહક મનહર મદમાતી મલકાતી છુ શુભનાર-લટકે
 નેન કટારી મારીને, બારી નરને કડે લાચાર,
 શાણી નંગીલી છેલછબીલી, જોજે ન ખાતી હાર.
 છે મ્હારી મનહારી ગતી ન્યારી.
 જોષ બાન બુલે, પટે મોહ, છુલે રૂપરંગ કુલે,
 કદી તું બુલે-ના-ના....લટકે ચટકે બની કામળગારી નારી.

વીર રાઠોડ—

(સાખી)

ધન્ય ધન્ય છે દુર્ગોદાસ આશ છે ત્હારી એક બળવીર
 કર્મવીર તેં મરે બુમીનું બાનું રાખ્યું નીર.
 મુકત કરે જટ મારવાડની સત્યર્થાધુ મહાવીર.
 બાંધ્યા સાધાવે સુખે બાધવે ધરી હૃદયમાં ધીર
 મીવર કરશે સ્વાય સર્વને શાન્તુ નાખે શીર....ધન્ય.

વીર રાઠોડ— (મારવાડી જલનું ગાયન)

એ મારો લાડોજી મુખઈ શહેરજી, અ.યો જી-જી-જી
 એ મારો વાલમજી બાનુબધ બેરખી લાયો જી-જી-જી
 નજી બજો હાવરે, જેઠણીએ જમડો માંડયો જી-જી-જી
 હે હેરાણી કેવે મને લાધરો ધુધરીવાળો અઠે દીલાવો જી-જી-જી
 હે સરહાર તારી મુછો, જહ્ન પુચ્છો, જેડી લાગેજી જી-જી-જી

વીર રાઠોડ— (સાખી)

ભુલા પડતા ના જમર, જોખન વન મોઝાર,
હેયા ફેરે હિંચકે, હીંચોળું દીલદાર,
આવોને હો, વાડીના મીઠા મોરલા,
હેયાના આસન હું આપું, મંહાલે પધારોને વાલમજી,
આપણી પ્રીત વધારોને. હો વાલમજી.

(સાખી)

મનહર સુખા નારને, મોતીના શૃંગાર,
મન મોતી મુકી, બીજું ઇચ્છું ના દીલદાર...આવોને.

એકજ વીર—

કામી કાચી કટારી મારી, ખીલ્યાં જોખનીયાં
હાં મારા જોખનીયાં હાં.

ધારી ધારી જોડેં મૂર્તિ, ખ્યારી યાકયાં
લોચનીયાં, હાં મારાં લોચનીયાં હાં.

ચંપકવરણી મન વશ કરણી

પીયુષ ઝરણી રનેહ નીસરણી

પાણી પાણી થઈ હું હારી, ભોંજે ચુંદરીયાં,
હાં ભોંજે ચુંદરીયાં હાં.

છું મૃગનયની નાજુક વયની

રસિક દૃઢયની ખ્યાસો પ્રણયની

સુનાં સુનાં પીયુ વિના, સુનાં મારાં મંદીરીયાં

હાં મારાં મંદીરીયાં હાં.

એક વાર—

જે જીવ જાતાં પશુ, કદાપી ધમને તજતી નથી.
 નિજ સ્વામી કેવા રોષને, અતર મઢી ધરતી નથી.
 જે નારી ગૃહમાં શાન્તિને, આરામ પણ પ્રસરાવતી,
 પતિના સુખે સુખ માનતી, ને પુણ્ય પથે ચાલતી.
 જે અદ્યુષ્ટ આબૂણાથી, પ્રાણને બિડસાવતી,
 નિજ વાણીના માધુર્યથી, પાંગ દોષને વિસરાવતી.
 જે સ્નહની પ્રતીમા બની, આદર્શ જીવન ગાળતી,
 સીતા મુકુન્દ્યા પ્રાંતમ છે, તે સુંદરી સાચી સતી.

એક વાર—

કોમલ શીળી ગણાય. કોકિલા મીઠી મનાય,
 જુહા સૌ મુજને થાય અનુભવો સખી.
 ચિત્તમાં ન પડે ચેન. ઘેરાયાં રહે નેન,
 નિદ્રા ન આવે રેન, સમજાવું શું સખી.
 સમજાઓ એ કે હૃદય, ચંદ્રથી બળે કાં,
 સમજાઓ એ કે ચિત્ત, પ્રેમથી ચલે કાં.
 સમજાઓ એ કે ઉર, આમ ઉછલે કાં,
 પુછા જઈ કુમુદને કે, ચંદ્રાથી ચળે કાં.
 પુછા જઈ લૂંતને કે, પુષ્પમાં મરે કાં,
 પુછા જઈ સરિતને કે, સાગરે મલે કાં.
 ચોવનની ખીલશે બહાર, પ્રેમનાં ઉછડશે દાર,
 દીલના ખેચાશે તાર, સમજાશે સૌ સખી.

એકજ વીર—

આલી જોને હાડી હાડી, મોડા આવે મારા ભરથાર,
સમી સાંજની આંખ તણાય, મળે મોડી રાતે મનહાર—આલી
વારેવારે જઈ ખારીયે જોતી, ખાનાં કીને હજાર,
ઉભાં ઉભાં પગે ઉતરે પાણી, ટોમ દુખ વારવાર—આલી.
હસતી હસતી હું જતી સામે, આવે જ્યારે ઉરહાર
આડું જીવે અલબેલડા ત્યારે, કાળજે વાગે કટાર—આલી.

એકજ વીર—

કોઈ તરસ્યાને ના તરસાવો (૨)
હયા તણા સાગર હો તો, કોઈનાં ના નાવ દુખાવો—કોઈ.
તરવર સમ ઘેરી ઘટાળી, સિતળતા સ્થળ સ્થળ લાવો,
જયે જન્દગાની, આખર થાશે પસ્તાવો—કોઈ.
સાગરના કાંઠે કોઈની તૃષા ના છીપાયે,
સરવર જળ આછાં પીતાં તૃપ્તિ પમાયે
જીવન પરમારે પંથ વીતાવો, જીવ્યાને માર્ગ જતાવો,
અવસર નહીં આવો—કોઈ.

એકજ વીર—

જુરા છે મોહખાણુના માર,
વાગ્યા તે સૌ યાદ કરે છે, જુલે નહિ લગાર—જુરા.
લાયલ એના ધાવ વખાણે, એમાં પણ એજ મનજ માણે,
રસનાં ધોયાં એ રસ જાણે, ખીજ ન જાણે લગાર—જુરા.
ભર ઉનાળે સિતળ થાતા, ભજ શીયાળે બળતા,
ભર મોમાસે તરસ્યા મરતા, એ લાના ખાનાર—જુરા.

અંસાર લીલા—

(ફેશન) શેઠાણી.

કુલી પુલીને હું કરતી, બના ફાંકડી નાર,

કોણ છે બરાબરી કરનાર.

લીભેરીઆના ચાવી લઇ, થઇ શેઠાણી નિરાધાર,

હવે હું રૂપાળથી રહેનાર.

અત્તર લીધાં, હજાર હોનાં,

ઝોટો મોઢની. બાળી હોના.

લાખ ટકાના ભોગન માટે,

કરોહોનાં હજુગાર, લાયણી મારી અપરંપાર.

અંસાર લીલા -

(હાલરડુ કીકાને)

અણુણુ હાલ હાલ હાલ અણુણુ હાલ,

સોનાનું પાનનું મંગાવુરે હાલ હાલ હાલ

મારા કીકાને જુલવુરે હાલ

છાનો મારા વાર. બરી આવું નીર

પછી તને હિતથી હલાવું રે હાલ (૩)

ભાઈ છાનો, બાપા છાનો, અરે છાનો, રડયા છાનો,

રૂઠાં રમકડા રમવાને લઈ આવું.

જગનગતાં જગતાં બે દરજન મંગાવું,

ગોવાથી આપા બોલવુંરે હાલ હાલ હાલ

આયા ઇધર આવ, બાબાગાડી લાવ,

બેળી રાતા હય, ફીરને લે ભવ, અણુણુ હાલ હાલ હાલ.

સંસાર લીલા—

ન જીવણ પ્રાણમાં બાકી ન ચેતન તનમહી બાકી,
છતાં જો નાથમાં મારો અચળ વિશ્વાસ છે બાકી
જગતની હું નથી સ્વામી, જગત મારું નથી સ્વામી,
તમે મારા ન જો સ્વામી બધીજો આશા છે બાકી,
જગતના બંધનો તુટ્યા, નયનમાં આંસુઓ ખુટ્યાં,
જીવરના તાર છે તુટ્યા, રે છંદલો શ્વાસ છે બાકી.

સંસાર લીલા—

ભોળી હું જગમાં ભુલીરે જુઠા જગમાં
ફાગટ ફેશનમાં કુત્રીરે, જુઠા જગમાં.
ઝાકળને મોતી બાણી, અમળા હંસી અટવાળી,
પહેલાં પરખ્યું નહીં પાણીરે....જુઠા...ભોળી.
નરદલ પ્રેમમાં ડાલે, હું તારો એમજ જોલે.
મુખ અમી અંતર વિષ ઘેળે રે...જુઠા ભોળી.
દેખ્યા વિષ ઠગલુ ભરીએ, ભવરણમાં ભટકી મરીએ,
જોઈ પાત્ર પ્રેમ તો કરીએ રે...જુઠા...ભોળી.

દેશ દીપક—

મિથ્યા થશે ભાવિનાં
વિધિની, ગતિની, નવ ગમ પડી...કદી પડેના
લખ્યા જે લલાટે લેજો...કોઈ દુરેના
કળી ના-થકો કેા પ્રાણી...હરિની ઘટના

દેશ દીપક— (સ્વપ્નાં)

- સખી સ્વપ્ન બધાં (૨) નથી કોઠી સાચાં પડતાં
 જલીએ ચમણાં, મનની જામણાં, કુમળાં દિલ વ્યથાં દુભવતાં
 ૧ લી-સોળ વરસની હું રસરમણી; સ્વપ્ને નાનો કીકો પરણી
 રડી રડી રાતલડી ગાળી રસભર રજની વ્યથાં બમાડી
 બગીને જોયું તો સુંદર રથામ હતા મન મમતા....
 ૨ જી-મને સ્વપ્ન બાઈ જોવા આવે, નવી શોક્ય નાવલીયો લાવે,
 શોકલડી એ ખુબ મતાવે, મને ભુવનની બહાર કઢાવે
 બગીને જોયું તો—નણુદલ વીર દીઠા કરગરતા...
 ૩ જી-હું સ્વપ્નમાં બની ઇન્દ્રણી, બરે અપ્સરા માફ પાણી,
 દેવલોકમાં દેવી મનાણી, થકી સ્વર્ગિય વૈભવ માણી,
 બગીને જોયું તો મારા રસિયા પંડરો ભરતા....સખી.

દેશ દીપક—

- જુવાન નરની પ્રીત નકામી, પળપળમાં પલકાય,
 ઉપરનાં આડંબરથી, લોળી બાળા ભરમાય.
 સોળ વરસની સુંદરી ઘરમાં, પગલ્યા પરધર જાય.
 રસનાં લોખી જૂથ્યા ભમરા, કુલકુલ ભટકી ખાય.
 બધા પુરૂષ જોવા નથી હોતા, એ વાતો ન મનાય.
 આજકાલ સોમાં નળાણું, નર પરસ્ત્રીને રહાય,
 માફ માની તો ખીજવરને. પગ્ગો સઘળાં બાઈ,
 ઘરડાં ધણી આજ્ઞાકિત કેવા, પરણીને સમજાય—જુવાન.

દેશ દીપક— (નાય)

ચાલી સતાવે અમને હીલદાર ચાર તારી રે,
ઓ બેકદર ન કીધી તેં, કંઈ કદર અમારીરે,
શુદ્ધ અમે બીછાવ્યાં, તેં ત્યાં બીછાવ્યા કાંટારે,
રાતો હજાર વીતી મુની પડી પથારીરે.

દેશ દીપક—

દેશ દીપક દેવાંશી, ચંદ્રની જનની જયકારી
ભૂમિમેવાડ મનોહારી...

રાણા કુળમાં રામ સમા જ્યાં જનમ્યા અવતારી.
જન્મ ભુમિનું રણ ચુકવવા, દેતા શીષ ઉતારી,
પુત્રધર્મનું પાલન કરતા, અઠગ ટેક ધારી મુશયકારી.
વિરોની, જનની જયકારી,
દેશ દીપક.

દેશ દીપક—

અગર અમારા બનો જો દિલબર—વાવુ ઘરઘર નગરમાં કેસર
યશો અધિર નહિં જરા રસિકવર, તગારી મુર્તિ જીગરની આંદર
તમને બાંધુ જીગરમે કટકે, હસાણું તમને નયનને મટકે
મીઠાઈ મેવા પુરી કચોરી,
કેરીનું ખાશું પ્રીતે કચુંબર, જોતાં તમને મનડું મલકે
જપુ મુખડે તારે, મીઠાશ ભલકે, પાશું પીશું પલકે પલકે
મીઠા અધર રસ અધર ઉપર.

દેશ દીપક—

હાંડારે જેવા રાજા, બની હું તેવી રાણી
 વાલા ઠકરાણા માગે તે સઘળું આપુ આણી
 હવે હું ભરવાની સાંનાને ઘેડે પાણી
 સાગ શીશનના ઢાલીયા લાવે, કુલની સેજ ખીછાવે
 ખસને પંખે પાણી છાંટી, પવન મને નાંખાવે
 પોઠ પ્રાંત પછીથી પટરાણી, મોઢી મલ્લઓ માણી.
 માગે દયો સઘળું કોડા ખુલ્લે ખુલ્લી દીલની વાત
 ચાર દીવસનું જોબનીયું પાછળ અંધારી રાત
 તારે નખરે થયો હું પાણી પાણી...

દેશ દીપક— (હું નવી કે દુનિયા નવી)

મને કોઈ તો સમજાવે, ઓ રનેહી સજ્જન
 આજ હું છું નવિન, કે આ દુનયાં નવિન,
 છુપું છુપું બજાવે, કોણ હૈયાનું બીન.....મને
 ગાન હૈયે ઉઠે, વિશ્વ બોલી રહે,
 ધેન નયને ભરાય. જગત ડોલી રહે
 કહો બોલાવે કોણ. હૃદય ડોલાવે કોણ ?

મને કોઈ તો બતાવે, એ તંત્રી પ્રવિણ-આજ હું છું નવિન.

દેશ દીપક—

અમી હલાહલ મહાભયો, શ્વેત શ્યામ રતનાર
 જીવન મરણ ને વશીકરણ, ત્રણ લોચનના માર

રમણીનાં નયનોનાં લાખખો શીકાર
બચે નર ખીચારા જ્યાં વાગ્યા એ માર...રમણીનાં.
તીર કે સમશેરથી તો અંગ ઘવાતાં
અંગઅંગ નયનના કટાક્ષથી વિંધાતા
ત્રીલોકમાં મળે ન કોઈ જેનાં ઉપચાર...રમણીનાં.

દેશ દીપક—

બહુ ભર્યા તારાં નયનો સાંવરીયા,
કામણુ કર્યાં કંઈક કાતિલ પાતળીયા
છવની જડાઈ ગઈ હવે તું અમારી થઈ....કાં.
આવા કામણુથી ભર્યાં જેના હોએ કંથ,
ભાગ્ય ફળે ભામા તણું, સુધરે સઘળા પંથ.
આવા છલબલથી ભરી જેની હોએ નાર,
કેશવદાસ કહી ગયા એનો બેડો પાર...કાં,

દેશ દીપક—

હારે ભરને દે ગમરી
મોરી ટુટ ગઈ રેશમ દોરી—રે
મય બારા બરમકી છોરી મોહિ સાસુ નનદકી ચોરી
મોસે કાઢે કરત બરબોરી—રે
કર છાંડ કલેયાં મચકે મોરી બાલ કમરીયાં લચકે
હય બારી ઉમરીયાં મોરી—રે

મનોરમા—

બાઈ હું તો બુંડા ભરથારથી કંટાળી (ગઈ
મારી ખીલતી જીવાની મેં તો એજે ખાળી.
વાતો કરું જ્યાં હું હાસ્ય ને વિલાસની,
કહેતો તો ખમાર મને જી જી કંકાસણી,
કુમળા કાળજડાને નાંખે બાળી...હું તો બુંડા.
રોજ રોજ લોક મળે જોવા તમારા,
એકલી બેસીને હું તો નાખું નીસાસા,
સળગે સંસાર થડી સુખની ના બાળી. હું તો બુંડા.

મનોરમા—

રમીલી કુલવાડી સોહાય, રાસડા બાન બુઢી આ જણાય,
મધુકર ક્યાંય નહિ દેખાય, કુમારી આ કુમળી કરમાય.

(સાખી)

જીવન કુમારાં કુલ સમાં, કુમારીનાં કહેવાય,
કોઈ કોઈના ચરણે ચઢે, કોઈ વનમાં કરમાય,
મોઘાં કે પુલડાં એવાં, જગતની વાડીઓનાં,
અરધા ખીલેલાં, મીડી સુવાસે ભરેલાં,
અણ ચુંટ્યાં અણ સુંઘ્યાં, બહુ પુલડાં કરમાતાં જોયાં.

મનોરમા—

સમી સાંજનાં આ સ્વપ્ન તને લાગ્યાં, રાતલડી કેમ જાયે,
નાની વચમાં મદનબાણ વાગ્યાં, સાહેલડી શું થાયે.

રંગ ખીલે નારંગી તારા લાગે, શાને શરમમાં તું ઉંચુ નીચુ બાળે,
છાની છાની કહે કેને નિહાળે, બંધાણી કયાં સ્નેહ પાસે,
બાણી બાણી અજાણી શાને થાયો, જુડાં જુડાં આ આળ કાં ચડાવો.
સખી જનની શરમ તો કેંકે લાવો, જોશે તો કોઈ શું કહેશે.

મનોરમા—

હૃદય રમણી તણાં છુંદે, રસિકવર હો તો એવા હો
કરી મધુપાન ડાંખો દે મધુકર હો તો એવા હો
અનેરી કેંકે આશાએ અમે તો કાંઠે આબ્યાં
રહ્યાં તરસ્યાં જીવનભરનાં જો સાગર હો તો એવા હો
દીધાં કેંકે દંશ મમોમાં નલિનીનાં જીવન સોંપ્યાં
અચાનક છેડ આ દીધાં સુધાકર હો તો એવા હો
નયનમાં આંસુના સાગર હૃદયમાં આગના બડકા
અમે બજતાં તમે હસતા દયાકર હો એવા હો

મનોરમા—

આબ્યું જોળન શું, કોઈનાથી ઢાંક્યું ઢાંકાય,
એક માળે પુરાતાં, તો પંખી મુંઝાય.
દરદી દીલકાનાં દરદો, તો દીલમાં સમાય,
કોઈને કહીએ જઈ જગમાં, તો હાંસી થાય.
આવે ઉમજકા ક્યારે, પરણી સાચરીએ બહો,
મનમાન્યા મોહનવરની, ક્યારે માનીતી થાઉં.
કયાં સુધી લાજ આ રાખી રખાય.

મનોરમા—

રસભર રમીએ રમજની આજ, કાલ કહો કાણે ભેષ છે,
કાલ કહો કાણે ભેષ છે. (૨)

રસ રસરૂપ ભગવાન મનાતા, રસ જીવનનો સાર,
રસ હુંટતાં રસ પાતાં પીતાં, જલું મુક્તિને દ્વાર.
રસ ક્યારી સુંદર રમણીઓ, ગુરૂ છે રસ અપાર,
રસના રાસ રચાવી રસીલાં, હુટો રસ પુર ખદાર.
રસીક મુક્તિનો પંથ અમારો, રસનિધિ પંથમકાર,
એને જાણું તો મુખ માણે, આ સંસાર અપાર.

મનોરમા—

જગતમાં જુઠી પૂરૂવની પ્રીતી સ્વાર્થની સંગે એ રમે
સ્વાર્થની સંગે એ રમે કુલપુલ ઉડીને ભમે.

જ્યાંલગી ખીલતી પુલવાડી અલી પરવશ બની જાય
તેમ ખીલતા નારી યોવનપર વિલાસી નર લલચાય
મધુરી એની અંગ કળા કરમઃય ખીલેલી જુવાની ઝાંખી થાય
ભર નર ઉડીને ભમે—જગતમાં.

મનોરમા—

પ્રેમે થયા હીવાના, સ્વર્ગીય સુધા પીવાના,
કંટક તળાં બિછાનાં હોજો, લલે સુવાનાં.
નયને સનમની જ્યોતિ. હૃદયે સનમનિ મુર્તિ,
મંદીર કયાં જવાનાં ?

જ્ઞાનો અગમ નીગમનાં લુખાં, પ્રીતો વિનાનાં,
ફુનીઆં કહે દીવાના, તેને કશી તમાના.

સેવકધર્મ— (જોબનકી જુવાની)

“જવાની ભી અજબ આંદાજસે રંગત જમાતી હય
કહું કુચ્છ હાલે દીલ અપના તો મુજકો શર્મ આતી હય
છુપાઈ કબતલક ઇનકો યહે ખુદ ઈ ઉઠકે આતે હય
યે દોનોં બેડયા બનકર મુઝે હરદમ સનાતે હય.”

ઓ જોબનવાલા રે જોબનકો જરા રોકલે—ઓ.

આનબરા રસમેં ચતુર નહીં બસમેં

બાલા જોબનરે યહે નાહીં મેરે બસમેં—ઓ.

બીસમીલ મેરે બસમેં ખંજર મેરે બસમેં

બાલા જોબનરે યહે નાહીં મેરે બસમેં—ઓ.

સેવકધર્મ— (મારવાડી ગાયન)

ઇન અખીયાદા તીરવે ખાલી કદી ન જાય

દીવા મહારે રૂપરી અગ્નીસોં જલ જાય

હુંડી વાલો શેઠનવા નહીં આયોરે (૩)

મેરે હોટોંતે લાલી રહે સુન્ના બાગ બીનમાલી શેઠનવા

મારી સેજરીઆ આડી

અઠે કોન સોચે મારવાડી—શેઠનવા

“૨” માંડલીક—

અલી ગાલો ગુલાબ તુલ્ય તારા સંભાળ જરી બાળા
લોગી મધુકર જો લોભાશે
ચુંબન આશે આવશે પાસે

“એમ.....હા.

રસિલાની લુંટાશે કુલમાળા સંભાળ જરી બાળા
બચો બહેની મને ના સતાવશે।
સ્મીત પુષ્પે બહાલમને વધાવશે।

થા કંઠ આલુપલુ થા

બા બાણી તને બા

ડંખ દેશે જાલો જો સરાળા સંભાળ જરી બાળા

વીર તાનાજી—

હીયર જો જો ન લુલ થાપ ખાશે।રે
તમે જુબીલી બાગ માંડી આવજો. ડાચર૦
લહેરીપુરથી લાલાની ખજુરી
સુરસાગર પરથી પુરી પંકાહી
જોડે મેવા મીઠાઈ કાંઈ લાવજોરે તમે૦
સાડી હથે મારી જુરી વાયલની
સીટી મારીને પ્રીતમજી તીજી
મને બિન્દ રોન્ડ પરથી બોલાવજો તમે૦

વીર તાનાજી—

અરમ જલેખી મારી ઘર ધણીબાણી છેરે સ્વાદ તણો તું કુકડો
બુઢા બુઢીની જોડ મજેની તું કુકડી હું કુકડો.

શુડસ દ્રેનતું તું ઇછન બને તો ડાઘવર તેનો થાઈ
છઅ છઅ પૈસા કરતું ચાલે મુંબાઈ શરેરમાં જાડે છે૦
ફેશનેબલ મારી ચરમાવાળી, સુપિટ તણો તું નમુનો,
હું બેલ છું બુઢો ખચ્ચર, તું છે ખટારો જુનો. છે૦

વીર તાનાજી—

મીત્ર મીત્રમાં ફેર છે. તાજી મીત્ર અનેક છે;
મન મીત્રો દુનીઆ મહી, કંઈ લાખનમાં એક છે.

શાણા કઠીજી કસોટી કરીએ.....

મીત્ર શબ્દનું મુલ છે મોઘું, મીત્ર દૃઢ્ય પારખીએ શાણા.

કોઈ લાડીના, કોઈ વાડીના, ગાડીચોડામાં ફરતા;

આપૂત સમયે. પાસ ન આવે, દશા જોઈને હસતા.

અને કે એક રત્ન મેળવીએ.....શાણા.

વીર તાનાજી— (સમયના રંગ)

પૂરે સમય સુકાન, (૨)

દશાફરે બુખી પૂરે, ભુલે મુનીવર બાન; (૨)

મહેલ ઝરખા બાંધ્યા લક્ષ્મી અપરંપાર,

થતાં બરમીભુત જે સમયે, જેવા ઉજડ વેરાન—પૂરે૦

પાપી જગે પુજાય છે, રહી પાપે મસ્તાન,

ધાઠ ધણી ઉપર થાય છે, ખાવા ન મળે ધાન,—ફરે૦

વીર તાનાજી— (ફારસનું)

થયો ફેશને ખુવાર તમે સમજો લગાર બાઈ,
સમજો લગાર બાઈ;
પછી મીસીસ મીસ્ટર થઈને માલશે બાપુ.
બાપદાદાના નામ બેટા બોળશે શુ આમ,
પછી ધુળ પાણીમાં પછી ધોવાશે બાપુ.
બેસી મોટરે ફેશનથી ફરશું ફરરરર,
મીસીસ મીસ્ટ્રીમાં જઈને બાપજી કરશે કરરરર.
હતભાગી ભારત કેરો કયમ થાશે ઉધ્ધાર,
બસ ફેશનથી થઈ જશે બેટો પાર પાર પાર.

રા' કવાટ—

આજ લંગરવા લાલકો લુભાવું
સજી મંચ અયેસો સંગાર
મોરી સજની—આજ.

નાક નથનીઆ બીંદી બનાવું
સજી શણગાર રસરાજ રીઝાવું
હરિ કેા હાર મય બન જાઉં—આજ.

આજ મોહન જળ આવે મંદરવા
પુલોંસે સેજ બિછાવું સખીરી કુલોં—
લદુ બના ફું આજ લાલકો
તન મન શુદ્ધ બીસરાવું સેજરીયાં

અયેસો રંજ જમાવું—આજ.

મહાદેવશિદે—

તારી કળા ન કળાય કોઈથી ઈશ નીમીશમાં કાંઈ કરે તું
 કર્મ અકર્મ અકર્મ કર્મ કરી અઘરીત ઘટના ઘટીત કરે તું
 હમયંતી તારા સાવિત્રી સમ કુમુદ કોમળ સુંદરી
 કરી જીવનમાં વનવાસીની એ અજબ કૃતિ તારી હરિ
 જ્યાં યથ વાંચું સૃષ્ટિના તો વિરહના પાના જડે
 ફર થઇ કીરતાર તુજને એવું લખવું કાં પડે.

મહાદેવશિદે—

આલમના મહેમાન માનવી બે દીન અહીં ટકનાર
 અરે આ માટીનો સંચાર
 ધન વૈભવને માત્ર ખજાના માટીમાં મળનાર,
 માટીનો તું અરે માનવી માટીમાં સુનાર.
 આલમની પુલ્લી પુલ્લીવાડી બે દીનમાં ખરનાર,
 કાળ ઝપાટે જીવન રાશની જરૂર અસ્ત થનાર.

શાલિવાહન—

(ગજલ)

રસીલાં પ્રેમીના હૈડાં પ્રીતમમાં રાત દિન રમતાં,
 સલુણાં સ્યામનાં સ્વપ્નાં નજરથી ના ઘડી ખસતાં.
 પ્રીતમ બે હોય પાસે તો બધુંયે વિશ્વ પાસે છે,
 વસે દુર બે નજરથી એ જગત આ શુન્ય ભાસે છે.
 અધુરા એ સવાલોના જવાબો પ્રેમીઓ ખોળે,
 અજબ ઉત્તર એ પ્રાંનોના, એ પ્રાંનોમાં લખાયા છે.

શાલિવાહન—

મારી સામે ન જોશો જરાય-નજર મને લાગેરે,
જોતાં નયને નયન ઢળી જાય, નજર નહીં લાગેરે—
બૂલી મને હું સૈને બૂલાવું;
બૂલો નહીં એવા ભેડ શીખાવું,
મીઠી મુંઝવણી થાય-નજર મને લાગેરે.—
જાદુગરી તેં જાદુ ચલાવ્યાં;
ચોહન મંત્રથી જ્ઞાન બૂલાવ્યાં, કોને ખબર શું થાય.—

શાલિવાહન— (ગઝલ)

મીઠી નજરના તરફના તરફના બની રહેજો,
સિંધુ તમે તો બિંદુ સમ અમને ગણી લેજો.
છે સાગર દૃઢ્ય તમારા, ત્યાં શા અભિમાન અમારાં,
નિભાવજો શરણાંગત જાણી દોષ સહી લેજો.
જીવન તમારે ચરણે આત્મા તમારે શરણે,
મમ આત્મ તણા પરમાત્મ બનીને અંતરમાં રહેજો.

એ કોનો વાંક ?—

મુંબન વીણ તો સ્નેહ ન જામે.

(તમે) જુઓ જગતના ખેલ (ર)

મુંબનને ચટકે ધોવાયો, સ્નેહી મનના મેલ—તમે

—હારે જ્યારે વહતા વાણી આંખે આંખ હસી લે લહાણી
દીલથી દીલ દબાવી કહેતું, કંઈ કંઈ કીરત્ત કહાણી
વસમી વાતો એ મુરકેલ, સમજવી નથી અન્યને રહેલ—તમે.

—પથુ પશીઓ જુઓ બીયારાં
 વાણી વીણ વીચરે દુખીયારાં
 સ્નેહ ઉમંગકો મૈન વૃત્તિએ શમાવે ચુંબન દ્વારા
 નીમંજ સ્નેહ તણી એ વેલ
 પોશવી ચુંબનથી કરી, પહેલ—ચુંબન.

એ કોનો વાંક ?—

ખાન્દાની નથી તુજ ખમીરમાં
 બલે ગજતી યાતી હો અમીરમાં—ખાન્દાની.
 સ્વાંજ ચાહુકારીનો કમો છે કાળાં
 છુરી બગલમાં કરમાં છે માળા
 પઠયું સોમલ મુધાસમ ખીરમાં—ખાન્દાની.
 દુરથી દેખાતા ડુંગર રૂપાળા
 હેયા હેઠળ હાય પથ્થર કાળા
 ન હોય સંભવ કુન્દનનો કથીરમાં—ખાન્દાની.

એ કોનો વાંક ?—

હો મુસાફર જાજ જાજ મુતો શું સોઠ તાણી
 પથે પડી ચાલ ચાલ, સમયને અમુલ જાણી—હો.
 ઉંઘમાં શુમાવી તેં ઘડી જે બલે ગઈ તે ગઈ.
 સમયનો કરી હો સાથ બાજી હાથ રહી તે રહી.
 તીમીર ટળે પાપ બળે કાન્તિ મળે ચાન્તિ મળે
 બાવીને તું ભેટ હસી.
 શાને લાવે આંખ પાણી—હો.

એ કોનો વાંક ?— (કાકા ભત્રીજો)

કયાં ચાલ્યા એા કાકા નહિ હઉ જાવા.

—મસાણુમાંથી ઉઠી આવ્યો મફત મલીદા ખાવા—કયાં.

—સુના આ સંસારમાં મને કેણુ દીલાસા દેશે

—કાકી તારી ઉભી આંગણુ તારાં છાજ્યાં લેશે

—કાકા વિયોગે તારા મરીશ હું જુરી જુરી

—કોનરટેબલનો કાન પકડી તારી મરીશ જુરી

—ગોળને પાણીજ નાહી ક્રિયા કરજો પુરી

—તે હાડે તો દીકરા હોશે ખાશું લાડુ પુરી—કયાં.

એ કોનો વાંક ?—

ધીમા ધીમા ચાલો રે મુનીમજી

પતલી કમર બલ ખાયરે

બાણુ નયનોમાં એવાં કાનિલ

જડ પતથગ આ પાણુ થઈ જાય—ધીમા ધીમા.

—જખમો ઉંઠારે ચંકરીયા

દીલના આજ સદ્યા નવ જાય

જોડીમાં જીવ પેઠા મારો

—ચોક ચડ્યો ચુથાય રે

—અરરરરર હાય, અહીં કંઈ થાય—ધીમા.

—મુણ મુણરે ચંકરીયા તું દીયરયો મારો થાય

—છે બહુ પાઠો મારો કાકો

કેણુ તમારો એ થાય.

—અરરરરર હાય અહીં કંઈ થાય—ધીમા.

લીબ્મપિતામહ—

રૂઠા રૂપાળા બહુ બહુ જોયા, પણ અંતરના મેલા,
 ઉપર ઈંદ્રામણા સરીખા, અંદર જેર બરેલા.
 ચંદન વૃક્ષે સાપ રહે તેમ, સજ્જનમાં દુઝન ખળ છે;
 મુગંધથી સમજાયે સઘળા, કરતુરી કે કાળજ છે—રૂઠા.
 ઠસી આઠરી પુરૂષ પરીક્ષા, શુભના સાગર ગોથી લ્યો;
 તણ ચાંખ શેવાળ સમાને, મહા મૂલ્યનાં મોતી લ્યો—રૂઠા.

લીબ્મપિતામહ—

એક પત્નીના પિયુની પ્રેમી, બૂધણ સૃષ્ટિનું લેખાય,
 એ દંપતીના લાડ કેડ સૌ, સંસારે સુખથી સચવાય.
 પરખી પ્રેમ અખંડ પ્રભુ પણ, સંકટ સમયે ઠરે સહાય;
 જીવ્યો મુકન્યા સાવિત્રિ જે, સખીમાં મુગટ મણિ દેખાય—દંપતી.
 એક પત્નીવ્રત રામચંદ્રનું, પામ્યા જનક મુતી જ્યાં ન્યાય;
 અખંડ પ્રેમ વડે એ દંપતી, ઇશ્વર રૂપે બધે પૂજાય—દંપતી.

લીબ્મપિતામહ—

બળવાન વિધિના લેખ, બહેની, બળવાન વિધિના લેખ;
 એમાં થાય નહિ મીન મેખ— બહેની.

એક ગુલાબનાં ફુલડાં બહેની, માળીની છાંયે વેચાય;
 એક ચડે મહાદેવને, બીજું પગ તળે કચરાય—એમાં.
 પંખીના મેળાની પેઠે પિતા ઘેર, પુત્રીઓ લેળી થાય;
 પિયર મેળો બે પહોરનો, તણ લાગ્ય લગ્ને ઘેર જાય—એમાં.

લીંગમપિતામહ—

ભૂમંડળમાં સરવે જોયા, લક્ષ્મીને બજનારા;
શ્રીમંતના પગલાં પશુ સારાં, નિર્ધન મુખ નઠારાં—ભૂમંડળ.
ધનવાન ઘેર ધકકા ખાતા, સરસ્વતી મૃત શુષ્કના જાતા;
લક્ષ્મી તન મૂરખ પૂજતા, વિદ્યા ઉપાસક સૂકાતા—
ધન્ય ધન્ય છે લક્ષ્મી માતા, અકળ કળા તારી વિખ્યાતા;
વાહ, વાહ, વાહ—ભૂમંડળ.

રાંઠ ભાંડ નાટક કરનારા, શોધે શ્રીમંતને ગાનારા;
અમૂલ્ય રત્નના જોઈ અમકારા, ખમા ખમા કરે પ્રાદ્યક્ષ આરા;
અવશુષ્ક અલળા ઢાંકી નાજે, પૈસાના સઘળે પોખારા—ભૂમંડળ.

લીંગમપિતામહ— (મઝલ. સ્ત્રી હઠ.)

હઠે ચડયાં જણુ ચાર, વાચી તે તો નવ વળે,
નૃપ જોગી સ્ત્રી બાળ, મુલા સુધી હઠ નવ મુકે.
રાજા જોગી બાળ શાંત રહેનારા, કળા કૌશલ્યથી વશ હોનારા;
અબળાનું ઐશ્વર્ય કોઈ ન જાણે, માથું પુટે કુટે સુંઠર પાણે—રાજા.
ખુશામત રીઝતો ભુપાળ, માતા મનાવે હઠે ચડયું બાળ;
જોગી સેવાથી કઠીપણુ રીઝે, વનિતા વસમી વેણમાં ખીજે—રાજા.
રામા રહેશે તો આપ વિચારી, ચાલે નહિ તેના બાપની કાસી;
ધાયું પોતાનું જો નિરચે કરશે, હઠે ચડી કોઈથી નવ ડરશે—રાજા.

લીંગમપિતામહ— (સ્ત્રી પુરૂષવેશમાં)

સ્ત્રી ચરીરનાં લક્ષણો મારાં, શી રીતે છુપાશે;
નિતાંબ મોટા કેઠ પાતળી, યુવા કેમ જળવાશે—માથુ-સ્ત્રી.

નેત્ર બાણ મારાં નહીં છુપે, રમણી સમજી જશે;
 જોબન માફ હસત મેળાપે, જરૂર ઉન્મત થાશે-માજી-મી.
 પોમજ માફ જરૂર ત્યાં તો, કન્યાને પરખાશે;
 સાસરીયામાં થશે ફરેતી, જીવ રખેને જશે-મારો-મી.

લીખર્માપતામહ—

મીઠી મીઠી આંખલીઆની ડાળપે, કાચલડી ટહુકા કરે;
 સુણોના સાસુડીનો બાળરે. સાદ તાણી તાણીને મરે.
 કોણ જાણેરે એનાં વિરહાણીનો વેશ,
 વીતી જાણેરે જેનો પિયુડો પરદેશ;
 ન રહે જાન તેને લેશ (૨) ઘેલી ફરે છુટે કેશ-વીતી જાણેરે.
 જ્યાં મન સાથે મન મળ્યું. ત્યાં તન મન ધન ડુલ;
 અનઘડથી અંકાય ના, પ્રીતલડીના મુલકોણ જાણેરે-મીઠી મીઠી.

લીખર્માપતામહ— (પરણ્યાની પહેલી રાત)

પરણી વર કન્યા રમે, રજની રતિ રંજ લોગે;
 સ્વર્ગ સુખ પરહરે. પ્રથમ રાત વિયોગ.
 આઘા આઘા શું જાઓ છો રીસમાં, શું જોડ્યું છે ચિત્તજગદીશમાં;
 શીદ પરણ્યા પિયુ ત્યારે પ્રીતથી, રહેવું હતું કુંવારા એક ચિત્તથી

આઘા.

દ્યો દહાવો અવસર રૂડો જાય છે. મારા મનડામાં કાંઈ કાંઈ થાય છે
 જાણે ચુંબન આપું જીડું બાથમાં, રમશું રજની રૂડી રૂડી સાથમાં

આઘા.

લીંગમપતામહ—

અહો ધર્મ કર્મ વિષુ, અખંડ સુખમાં કયાં મળશે કયાં મળશે,
પરબવનાં પાપો કયાં બળશે, તન મનના તાપો કયાં ટળશે—અહો.
ઉંચું જોતાં નર આખડશે, નીચું જોતાં ઉંચા ચડશે;
પોતાનું પોતાને નડશે, નહીં જળમાંથી માખણ જડશે,
હરિ ચરણ ચરણમાં તાપ ત્રિવિધના, સહુ ટળશે સહુ ટળશે—અહો.

લીંગમપતામહ—

જેને સ્વજન કુટુંબી કુપાત્ર મળે,
તેના સુખ તણી નવ આશ ફળે—જેને.
અતિ કલેશ થકી કકળે,
વળી અગ્નિ વિના દિન રાત બળે—જેને.
જેના સ્નેહી સંબંધી સુપાત્ર ઠરે,
મનવાંછિત ઇચ્છિત અર્થ સરે,
જન્મી જન જન્મ સફળ કરે—જેને.

એકજ ભૂલ—

મને લોળીને બરમાવી રે માં કેમ કહું ?
અણસમજીને ફાસલાવી રે મા કેમ કહું ?
મારી પાસે પાસે આવે, છાની વાતો સંભળાવે
મારું દીલ લલચાવે પેલો ગરજ,
ખાલી કહીને બોલાવે એની પાસે કેમ ફાવે ?

એ તો સાંભળે ન એકે મારી અરણ.
 છાતીમાં તો અરરર રરરર અરરર રરરર થાયરે-મા.
 એના મોઢાની માઠાચ એ તો બણે નામ પાચ,
 પછી હોય કે ન હોય મારી મરણ
 કરે પરાણે એ પ્રીત, એ તે ક્યાંની રીત :
 થઈ બેસે છે ધરાર મારો વરણ !
 છાતીમાં તો થરરર રરરર થરરર થાયરે મા કેમ કંઈ !

ગઢપતન—

નાચે છે મોર, આલી નાચે છે મોર,
 બહાલમની વાડીમાં નાચે છે મોર
 નાચે છે મોર મારા ચીનડાનો ચોર
 બહાલમની વાડીમાં નાચે છે મોર
 પડે વર્ષોડ ચોધાર, ગાય યુવતી મજ્જાર
 પ્રેમ વીણાનો તાર કરે વાગી ઝંકાર
 કળા ભરી મેર, કરે ઢુઢુ ઢુઢુ ચોર
 બહાલમની વાડીમાં નાચે છે મોર.

એમાં શું—

સુંદીર સાદ્યમારે મને શાને ? લીધી ત્હારી બાથમાં
 રોક્યું હૈયું નારે મારા હાથમાં સુંદીર.
 આ શું સાહેબોની એટીકેટ છે,
 તું તો જેન્ટલમેન પૂરા અપદુકેટ છે,

પ્રેમ મંદિરનું ચુંબન ગેટ છે,
એ તો અહસ્થાઇની સરદીફીકેટ છે,
સદા રહેલું રમણીઓના સાથમાં

સુંદીર.

જીવન નૌકા—

અમર સ્નેહ ભર્યા સન્માન

સોહાગી સ્વીકારજો હો રાજ

હૃદય નંદન વનમાં ફુલપાન—સોહાગી સ્વીકારજો હો રાજ

મન મંદીર અધીક અજવાળ્યું,

ઉર આસન સુંદર બીજાંબું

અસેદ પ્રીતી દાન રસીકને (૨) —સોહાગી

પ્રેમ અંજલી લેટ ગૃહને

ઠહાલ વધારો ઠહાલ રહીને

અરખ્યાં તન મન પ્રાણ અરણ્યમાં [૨] —સોહાગી

જયદેવ—

બાઈ મહારી પુલવાડી શ્યામે લુંટી

પુલ મહારાં મોંઘેરાં લીધાં ચુટી—બાઈ

છાનો આવીને છુપાયે,

હવે શું કહું ઉપાય મારી ધીરજ ચુટી—બાઈ

પુછું ત્યારે પાય લાગે

કાલો થઈ માફી માગે (૨)

કહું વચ કેમ જોને કાઈ તો બતાવો ચુટી બાઈ

વીર માનસિંહ—

હિંદ ભુમિ છે માત અમારી, પ્રભુ અમારો તાત
માનવ બાત વસે આલમ તે, બધા અમારા બાત
પ્રભુ અને રાજા બન્ને, છે એક એકના દાસ,
ધર્મ ભુલે રાજા રેયત તો નકકી થાય વિનાશ.

સાખી { જુલેમ તો ઝાઝા દિવસ, સાંખી પ્રભુ શકતો નથી,
{ અન્યાયથી જે રાજ્ય કરતા, રાય એ ટકતો નથી.

સાખી { માની પ્રભુને તુચ્છ જે નૃપ ગર્વથી કુલાય છે,
{ તે બાણતો નથી ઝાઝી કીડી, સાપ તાણી બાય છે.

આંખ ઉઘાડી જુઓ બાદશાહ ? કોણ રંક ને રાય ?
માટીની કાયા છે સહુની, માટીમાંજ સમાય.

નુરેવતન—

બાજરે ઇશ્કમે આહક હય કોઈ પુકારે !
મઓસમી મેવા હું મએ સસ્તા ખરીદારો ! !
સીનેપે ઉભરે હુવે દો અનાર હએ.
દીન એહ શબાબકે કએસે પુર બહાર હએ ?
“ન કોઈ મુજકો એહ ફરમાએ બેવશ દીલ હું.”
“અનોખી, જીન્સ હું, પ્યારા હું, બાહયા દીલ હું.”
“ભરી હએ દહે મહબ્બતને બીજલીયાં મુજમે.”
“ખરીદ લે કોઈ મુજકો કે ચુલાબુલા દીલ હું.”

ભજન—

મને કોઈ મેળાવોરે ગોકુળીઆ વાળો ગારૂડી
જેરે જોઈએ તેને મહોં માંગ્યું આલું
આલું મારા હયા કેરી હાટડી —મને૦
માથે મટુકી મારી મહીની ભરેલી
પ્રેમે ભરેલી મારી પારડી —મને૦
બાઈ મીરાં કહે છે પ્રભુ ગીરધરના શુભ
ચરણ કમળ જાઉં વાટડી—મને૦

રાણા પ્રતાપ—

—: ગઝલ :—

બલિદાન માંગતી હોય, માતા તો કયું છુપાઈ,
કિસ રોજકે લિયે હય, ચે કયું કામમેં ન લાઈ.
જન્મભુમિ જનનીકો, સંતાનકી દરકાર હય,
તબ ન આને કામ વો, સંતાનકો ધિક્કાર હય.
જબ બુલાવા દેશકા આયા, મંચ કયું બચકા રહું?
ચે તો ધન હય, પ્રાનલી જો ચાહો તો તૈયાર હય.
જીસ મીટીસે બનાહું, જીસ મીટીસે પલાહું,
જીસ મીટીમેંહો મીલકે, કર્મ ન કયું ચુકાઈ—બલિ.

નુરેવતન—

—: ઉસ્તાદી :—

જુમત આવે શામ મતવાલા,
એક હાતમે પ્રેમકી જોતલ, ફરે હાતમે ખ્યાલા;
દેખો સખીરી લીપટ ન જાએ.
ફટ ન જાએ મેરી મોતનકી માલા,
જુમત આવે શામ મતવાલા.

બુલનો ભોગ—

મંચ કચસે ભડું પનીયા રે પનઘટપે,
નટખટ બોલત બુલઘટ બોલત;
નેન નચાવે ઠનેચારે પનઘટપે—મંચ કચસે.
ખ્યાસે પનઘટપે હુએ જળ, નયનવા ઘનશ્યામકા,
હુંઠતે લગે નાચને, હીવાના અમૃત જાનકા.
પનઘટરો કહાં તું ભાગતી, પ્રીયાદસે હય કામ કયા,
ઘટઘટમેં ખાસી હય સહા, વો કાન ગોકુલ ગામકા.
લાજ ધરત નાહો જાદુ કરત નાહી, ખંસીવાલા કનાઈ,
હરત ફીરત કામનીયારે પનઘટપે—મંચ કચસે.

જાણતા પુર્જ— (ગઝલ)

મુરખ છાંડ વૃથા અભિમાન, અવસર ખીત ચલ્યો.
હય તેરો દો દિનકો મહેમાન, અવસર ખીત ચલ્ય હય.
ભૂષ અનેક ભયે પૃથિવપર, તેજ બલવાન,
કહિન બચ્યો યા કાલ જાલતે, મિટ ગયે નામ નિશાન.
અંત સમય સખહીકો તજકર, જાય બસે શુભશાન,
ધવલ ધામ ધન ગજ રથ સેના નારી ચંદ્ર સમાન.
રે મન મુંઠ અંત જીભ ભટકે મેરો કહ્યો અબ માન,
નારાયણ પ્રજરાજ કુંવરસો, બેઝહી કર પહીચાન.

સાચો સંન્યાસ—

આવાં મીઠાં વેણથી, આમંત્રણ જ્યાં થાય.
અમ સરખાં માણસ થકી, ના તે કયમ કહેવાય ?

હાં કુલડાં વીણવા કહિ આવશ્યું, મધુરાં કુલડાં વીણવા કહિ આવશ્યું.
પંકજશાં આ પગલે, ક્યારે સોહાવશે કુલવાડી ?
ધીરા હો રાજ—મધુરાં.

તમારી વાડીનાં મોઢેરાં ફૂલ, ગુંથી કરું ઓઢણી અણસુલ,
ધરું અંજે, ઉછરંજે, રૂપ આ જલકાળં બય. ધીરા હો રાજ—મધુરં.
ભાગ્યોદય—

ચાલોળ પીયા ખેલો આજ હોરી.

તારી રંગ ભરી પીચકારી સોનેરી,

દેહ ભીંભય જો, ગોરી ગોરી મેરી—ચાલોળ.

તું વસંતની વેલડી, લહેરં લળી લળી બય,

તેમ તેમ મોહન મંત્રથી, મુજ મન ઝેલાં ખાય.

પીયાં તારા ઘેરાં નેનાં, કસુંબલ ઘેયાં નેનાં,

ઝોકે નાબળે વહાલા, રંગ ચુવેનેભીંભયસાડીમોરી-ચાલોળ

મતલબી દુનીયા— (નાચતું ગાયન)

અહં મેરી બન રો ધુધર છુડાદે અય સુખહાન !

નાચ નાચર મય થક અહં, પીશવાજસે મય હબ અહં !

તાતા થઈયા કરતે મર ગહં, મુઝે દે અમાન રે !—ધુધર

નીગોડા એહ તબલ પુટે, સારંગીકે તારે ટુટે,

મનજરેકી ટન ટનસે, એહ કુટે મેરે કાન રે !

ઉસતાદોંકી નાહક ઝીડકી, નાયકાકી ઉસપર ઘુરકી,

જલ બળે હુમરીકી મુરકી, છુડા મેરી તાન રે !

મમ્મીલ સુસાફીર— (હોલી)

ફરમાતે હાંજે જનાબ, કે હોલી સુનાઈયે,
કચુદર સુનાઈયે? આપહી ગાકર બતાઈયે;
અબતક પુરાને સુજરંડે, વાપસ મીલે ન હામ?
નવાબ સાહેબ, સીધી તરંદ હામ લાઈયે.
કચોન ખેલે રાખીરી, અયસી હાળી?
ઉંચી દુકાનડા, ફીકા પકવાન હાંજે,
ખાકર કયા ગાઉ, મય હોલી?

જીતાદી— (નયનાંકા જીલમ)

પ્યારે તોરે નયનાં રે સીતાન કરે,
સીતમ કરે. (અરે વાહ વાહ !) જીલમ કરે;
(હાય હાય) ! જજમ કરો—પ્યારે.
હય જજમ આંખોમેં, સુરમા લગાયા ન કરો,
હમ બાલી હય, અબી પાન ચખાયા ન કરો.
હમારે સામને ગયરોંડો, ખુલાયા ન કરો,
ઝુલમેં જાન મેરી, અબ તો જલાયા ન કરો:—પ્યારે.
ઝર મીરસીકી હમક, ઝાર ગાનકી લાલી,
ઝર જુગનુંકી ચમક. ઝાર કાનકી બાલી.
ઝારહી જુલ્હ ઘટા, છા રંહી કાલી. કાલી.
તેલ કટાર ન મારો. સૈયાં મય મતવાલી,
બહુ ભરીયાં નયનાં તેલ જજમેલ ચરંડો સતાયેરે—સીતમ કરે.

મતલબી દુનીયા— (જમાનાકા રંગ)

દેખા એહ આજ મયને, જમાના બદલ ગયા !
આંખે બદલ ગઈ હંચ, ફંસાના બદલ ગયા !
ફીતરદે હર અસરમે, હુવા કયુંયહે ધનકેલાખ ?
યાની ફલકપે, ખેતમે દાના, બદલ ગયા ! !
મુજકો હય એહ તાઅજગુખ, એહ ધનકેલાખ કયસા ?
દુનીયામે આ ગયા હય, દઓરે અજાખ કયસા ?
દેવકન્યા—

મુને ઘેલી કીધી છે નંદલાલે, છેતયાં છેગાળે.
મુને મારી નયનોનાં બાણ. છેતયાં છેગાળે.
કેારી લોધું છે એણેજ કાળજડું માફું સખી,
ભુલી હું તો સાન બાન, છેતયાં છેગાળે—મુને
મુરલી મધુરી વાગતી, વેધક નાદ અખડ.
મોહન મંત્ર સખી બર્યો, લોભાવે મુજ મન.
આસો માસે અટપટો, રયામળીયાજીરે બડાલા,
કુબજી કાળુડો નાગ, કેનેં ડસીયાજીરે બડાલા—મુને

ગાફીલ મુસાફર—

દુનીયાંમે જો ચલા નેકી પર ખેડા ઉસકા પાર હુવા,
માલ ખરીદા જીસને અચ્છા નફા મીલા જરદાર હુવા.
ખોટા સચોદ જીસને કીયા નુકશાન ઉઠાયા ખાર હુવા,
પરખા જીસને આપને આપકો, દીલકી કસોટીપર કસકર;
શરમીન્દા ફીર દુનીયામે ધનસાન ન વોહ જીનહાર હુવા

રામાયાણુ—

—: કબાલી :—

જો હય મળ્યૂર ધન-રક્ષા, તો ધનવાનો બનો દાની,
 કુએસે જલ ન નિકલેગા, તો સડ જાયેમા સખ પાની.
 દિયા જલ હમકો બાદલને, તો ઉચા હો ગયા બાદલ,
 રહા નીચાહી સાગર, હય અદાતાકો પશેમાની.
 કોઈ મરતા હય ધન ઢેકર, કોઈ દેતા હય ધન મરકર,
 જરાસે ફકંમં બન જાતે હૈય “જાની” કે “અજાની”

સાત ઉજળી— (ગઝલ)

નથી સુખચેનની છાયા, સુખડ સંસારની માયા,
 અકળ સંસારની ઘટના, રચી નિર્ધારત જગરંચા.
 ઘડીમાં હવં છલકાતો, પલકમાં આફતો પુરી,
 કદી હો લગ્નનો ઉત્સવ, કદી જહાદની છુરી.
 સમજીએ આ જગટ જાળજ ખેઠા રંગ સદ્યાના,
 પછી થાનાર ઘટનાના હરખને શોક તે રથાના.

છત્રવિજય—

સખી જોને કાંટો વાગ્યો પુલડાં કેમ વીણ્યાં આ જાય ?
 છે જરાક જેવો કાંટો પણ અંતરમાં ઉઠે લાદ્ય-સખી.
 પીડા કારમી હૃદયે જાગી ઝીણું ઝીણું ખટકે ઓચ મા
 થું થાય કઈ સમજાય નહિં જીવ જાય મધુરે ચટકે અરરર
 પીડા આશી કહેવાય ? ના રહેવાય
 જીવડો જાય અરરર લપક લપક થ.થ—સાખી

સંસાર સાગર— (ગઝલ)

પૂછે મને તો હું કહું, દીલદાર હો તો આવી હો;
આખો કહે જોવા ચહું, ચહાનાર હો તો આવી હો—
ધસ્તીભર્યાં નયન ચરે, રસીકનાં હેઠાં હરે;
જોનારને ઘાયલ કરે, તદ્વાર હો તો આવી હો—
સુપાભર્યાં અધરો પરે, અમૃત મધુર તરસ્યા કરે;
પીનારની તૃષા હરે, રસદાર હો તો આવી હો.—
શી ખબર અમૃત પીવાડી, અમર કરશે કે નહીં ?
અમૃત તણા પ્યાલા ભરી, પાનાર હો તો આવી હો.—

સંસાર સાગર—

સંસાર તણો સાગર તરવા, અભિમાન કોઈ ના કરશે; *
છે કામ, કોષ, મદ, મોહ ભર્યો; એ મહાસાગર કયમ તરશે;
—સંસાર

જો વિષય તરંગે લલચાશે;

તો વિષમ ખડકમાં અથડાશે.

નીતિ તણી નહીં નાવ હોય તો અઘવચમાં ડુબી મરશે;
અદ્ભુત તણો નહીં હશે સુકાની, તો કયમ પાર ઉતરશે ?

સજ્જન આ સંસારનો, કોઈ ન પામ્યા પાર;

ડુબાવનારા બહુ વસે, કોઈ જ તારણદાર.

સ્વચ્છંદ સફર જો કરશે, મુજ માફક ગુરી મરશે,

એ મહાસાગર કયમ તરશે—સંસાર.

૭૪]

બાલતી દેનાઝાદ—

સંસાર સાગર— (ગઝલ)

રસીલાં હૃદયના કાઠએ ઠરે ના ભરોસા,
છે બળતા અંજાર સમાં એ બાળી જશે.—
પુષ્પો સુવાણાં માની પ્રીતે સાચવશે તો યે;
કારમા ઠંખ તમને મારી જશે.....
લોળાં પ્રવાસી મનોરથ ઘેલાં;
જગતના પંથ બાપુ! કાંટા ભરેલા,
ફૂલોનાં બીછાનાં માની ભરમે ના બુલતાં,
પાસે જશે તો ઝેરી નાગો હશે.—

સંસાર સાગર— (ગઝલ)

હવે બાળીને છપાશે ક્યાં સુધી ?
આગ દિલડાંની છુપાશે ક્યાં સુધી ?—
હજારને પૂછી જુવો તો એ કહે,
કે જુવાની વ્યર્થ બાશે ક્યાં સુધી ?—
કામના આગન બુઝાવા આંખથી
અંસુઓ ઢાળી શકાશે ક્યાં સુધી ?—
છે પીયુષ પાસે છતાં સંકોચમાં
સાવ તરસ્યાં રહી ખડાશે ક્યાં સુધી ?—

સંસાર સાગર—

જરા કહોછ રસરાજ આપ રનેહી થશે ?
હૃદયસ્વામી થશે. કે પ્રણયગામી થશે ?
લોગી રસના થશે, કે યોગી રનેહના થશે ?—જશ

નથી લોગી સુંદરતાનો, સ્નેહનો હું ચોગી,
વિલાસનો ન ભુખ્યો, નહીં વાસનાનો રોગી;
રમણી થયો, કે સ્નેહ રાણી થયો?—જરા
સ્નેહ બાંધનથી સ્નેહીને આમ બાંધજો;
થજો એમનાં તમે, ને જો તમારા થજો—જરા.

શુકદેવજી—

(શુકદેવજી અને ગંગામૈયાનો સંવાદ.)

—મ્હારે જનમ નથી લેવો.

જો જમના મૈયા, મારે જનમ નથી લેવો.

હું તો જનમ જોગી એવો.

જો જમના મૈયા, મારે જનમ નથી લેવો.

—આતે તમારો જોગ કેવો ?

જનમ જોગી, આતે તમારો જોગ કેવો ?

—અભય કવચ, તને આપું હો બહાલારે.

ના હોય ટાઢ કે પરસેવો—

જનમ જોગી.

—પહેરવાની બાધા મ્હારે, જોડવાની બાધારે;

અમે ધર્યો છું જોગ એવો—

જો જમના.

—અક્ષય પાત્ર હું, આપું છું બહાલારે,

જમો મીઠાઈને મેવો—

જનમ જોગી.

—ખાવાની બાધા મ્હારે, પીવાની બાધારે;

મેંતે! કર્યો છું નીમ એવો—

જો ગંગામયા.

--વેદ ચારેનું જ્ઞાન, પાગ્યો તું બહાર;
 શ્રુતિ સ્મૃતિનો સાર લેવો— જનમ જોગી.
 --શ્રુતિ ને સ્મૃતિ મ્હારે નામ હરિનું,
 હું તો જનમ જોગી એવો— સરસ્વતિ મૈયા

શુકદેવજી—

(શુકદેવજી સંસાર તજે છે તેની માતા ના કહે છે)

ના ના નહાનડીયા જાયા (૨)

નહી જાયા હઉં લાડકવાયા ! ના. ના.

હજી તું છે નાનો બાળ,

તારે નથી તપનો આ કાળ,

નહીં જાયા હઉં લાડકવાયા ના ના.

બાર વર્ષ મેં ઉઠરે રાખી,

વૃથા વહ્યો શું બાર ?

નહીં જાયા હઉં નયન સહુણા (૨)

આત્મ તણા આધારે—

ના ના.

શુકદેવજી—

(વારાંગનાઓ શુકદેવનું તપ છોડાવા જાય છે)

સાંવરીયાને જોગ લીધો, અમ કીસ બીધ પાસમેં જાઉં—સાં

ગોરસ મટકીને મહી જમાવું, જ્વાલન બનકે મેં જાઉં—સાં

પુલનકી કુલ છામ બનાઉં, માલન બનકે મેં જાઉં—સાં

ગોર ગોરે અંગપે લલુત લગાવું, જોબન બનકે મેં જાઉં—સાં

શુકદેવજી—

નથી આ બોલ જરા ખોટો,
ઓ બાલ મુની, નથી આ બોલ જરા ખોટો;
વૈકુંઠ માંહી વિષ્ણુ ને લક્ષ્મી,
બ્રહ્મા સાવિત્રીનો જોટો;
માયા મહેશ્વર જુદાં નથી,
છે મહિમા માયાનો મોટો..... ઓ બાલ.

—ભલા ભલાએ જુલ ખાધી સંસારમાં,
ચાખ્યો માયાનો સોટો;
શાને તમે બ્રહ્મચારી રહ્યા ?
કહો શાને તમે બ્રહ્મચારી રહ્યા ?
આ તો પકડ્યો અમારો ટોટો..... ઓ બાલ.

શુકદેવજી—

સુત સપુત પાછા વળો, મુણો હીતનીરે વાત.
શાને વેલા થઈ ઘર તજો ? માતને તાત—સુત.
—પુત્ર્ય પિતાજી પાછા વળો, બાણી હીતની મેં વાત,
કોણ પીતા કોણ પુત્ર છે, કોણ માતને તાત—પુત્ર્ય.
—માતા તમારી રૂઢન કરે, નાખી નાંખી નીશ્વાસ,
હો કેં આશ્વાસન તેહને, કરો શાને નિરાશ.
—લક્ષ્યોરાશીમાં હું ક્યો, બન્યો સઘળો નિરાશ.
અવતાર ધરીયા અનેક મેં, પુરું કોની હું આશ—પુત્ર્ય.

શુકદેવજી—

ભારલા મઢાવું, ચાંચ ત્હારી સોનાથી;
કૂંક ટોકા કરીને, જોગીરાજને જગાડ,
જોગીરાજને જગાડ, વીરા માનુ તારો પાડ....ભારલા.
વર્ષાના પિલાસી, તપોવન વામ્ની,
કલાધાર કલા તું તારી દેખાડ (૨)... ભારલા.

શુકદેવજી—

ભગા તારું ભાગ્ય ખુલ્યું;
તારું ભાગ્ય ખુલ્યું હવે ભલો જડયો છે ઉપાય-ભગા.
આંખોની વચ્ચે નાક નડે તેથી,
પરભુ ન દેખાય....
આ નાક વચ્ચેથી જાય.
પછી ભગવાનનાં દર્શન થાય;
મારા જેવા હોને કરું તો પુછ્યાની ખો ભુત્રી જાય-ભગા.

શુકદેવજી—

ક્ષમા એજ ભુષણ શુરવીરનું,
ક્ષમા ભુષણ છે શાણાનું;
દયા એજ ડહાપણનું ધર છે,
હિંસા એજ દિવાનાનું.... જુઓ.
વિદ્વાનોનું ભુષણ વાણી,
સાધુ લે સાધુતા જાણી;
કોષ કર્મ છે બહુ નઠાડું
હોય રંક કે રાણાનું.... જુઓ. ...

શુકદેવજી—

સુખ દુઃખ મનમાં કારણ સજની,
 મન પર સૌ આધાર;
 જેનું મન જેથી માન્યું, તેમાં સુખ તેને સર....સુખ.
 યોગી છે યોગે રાજી, (૨)
 ભોગી ઉપભોગે રાજી, (૨)
 રાજી વનવાસી વન મોઝાર... સજની.
 સજની રાજી જેનો જેવો અધીકાર;
 ડહેલે ઘરબારી રાજી, (૨)
 મહેલે દરબારી રાજી, (૨)
 રાજી જેનો જેવો અધીકાર;
 સજની રાજી જેનો જેવો અધિકાર.... સજની.

શુકદેવજી —

સુખીયા જન મનથી
 સુખીયો સંસાર છેજી;
 દુઃખીયાને દુઃખ પરમાણે,
 દુઃખીયો વડેવાર છેજી;
 રોગીનું દુઃખ નિરોગી,
 ભુખનું નવ જાણે ભોગી;
 અનુભવથી જાણે, કેવો સંસારે સાર છેજી.—સુખીયા

૨૧' માંડલીક—

હઉ હું દોષ કેને હાં, સમયની જ્યાં બલિહારી,
સમયની જ્યાં બલિહારી, મનુષ્યની ત્યાં છે લાચારી,
હતો અમ દેશ આતો, જ્યાં પ્રભુ અવતાર પણ દેતા.
અરે આ દેશ એનં એ, સમયની છે ગતી ન્યારી.
અમારા દેશનાં ચેતન, અમારાં તેજને ગૌરવ,
અકાળે હાય કરમાયાં, હજીયે શી થનારી છે.

દેશ ભક્ત—

સજ્યાં ચાળીને સાડી, બન્યાં રમણી રૂપાળી,
જરા નખરેથી ચાલો પ્રદ્ધચારીજી.
ચાલું હંસલક્ષ્મીની ચાલ, તાણુ બકુટી સમાન.
બને પુરૂષો બેહાલ, બેઠ નાજની.
મીઠાં શ્વેબર જલેખી રાજ સાથે જમીશું
તમે રાધા હું કૃષ્ણ રાજ રંગે રમીશું—સજ્યાં.

સતિ દ્રોપદી—

હું કરું આ મેં કયું એ માનવી મીથ્યા બકે,
ઈશની આજ્ઞા વિના ના પાન પણ હાલી શકે;
ચંદ્ર તારા :સુર્યને બ્રહ્મની ગતિ આધિન છે.
કિતારની ન્યારી કળા જ્યાં સર્વ પ્રાણી દીન છે.
કલ્યાણ કાતા છે વિધાતા અંતના ભગવંતરે,
તે નિરંજન નાથને નમીએ નિરંતર અંતરે.

તૈયાર હય. * તૈયાર હય.

કીસ્સા મલીક મોહમદ ઓર ગેલી અફરોઝકા	૦-૧૨-૦
હદિયતુલ મુસ્લેમીન યાને ઝર્રીયાને દીન કી.	૦-૮-૦
અરાસ કમ્તુગીની વાર્તા.	કી. ૦-૧૨-૦
ગજરામાફની મેહોલી વાર્તા.	„ ૦-૮-૦
ગુજરાતી ગાયનમાળા	„ ૦ ૨-૦
શેનોઆફ ગાયનમાળા	„ ૦-૪-૦
મહેદીલની મહારાણી કે બાલતી ફાનોઆફ	„ ૦ ૮-૦
સંતસમાજ ભજનાવળી (મેહોલી)	„ ૧-૦-૦
ભજન સાગર.	„ ૮-૮-૦
ભજન ભંડાર	„ ૦ ૮-૦
સદેવંત સાવળીંગા (આઃ બચની વાર્તા)...	„ ૦-૮-૦
ગુલ રંગાવલી વાર્તા મેહોલી (સચીત્ર)	„ ૦-૮-૦
ગમલે હિન્દ (ભાગ ૧ થી ૨૪)	„ ૦-૮-૦

એ સીયાય અધી જાતના પુસ્તકો મળવાનું દેખાણ:-

કાગદી મકસુદ એન્ડ મહમદભાઈ

બુકસેલર એન્ડ પબ્લીશર.

ટાવરરોડ, અલાયાની વાડી સામે, મુરત.

